

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA EKONOMICKÁ

Bakalářská práce

**Daňová kvóta jako nástroj k měření daňového
zatížení**

Tax Burden Measuring Using Tax Quota

Andrea Rozhoňová

Plzeň 2017

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma „*Daňová kvóta jako nástroj k měření daňového zatížení*“ vypracovala samostatně pod odborným dohledem vedoucí bakalářské práce za použití pramenů uvedených v příložené bibliografii.

Plzeň dne 20. dubna 2017

.....

podpis autora

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala vedoucí bakalářské práce Ing. Pavlíně Hejdukové, Ph.D. za věnovaný čas, odborné rady a připomínky, které mi poskytla během zpracování této práce.

Velké poděkování patří mé rodině a blízkým za podporu nejen během zpracování bakalářské práce, ale také po celou dobu mého studia.

Obsah

Obsah	5
Úvod.....	10
Cíl a metodika práce	11
1 Vybrané aspekty veřejných financí.....	12
1.1 Rozpočtová soustava.....	12
1.1.1 Úvod do problematiky rozpočtové soustavy	12
1.1.2 Veřejné rozpočty.....	12
1.2 Veřejné příjmy a jejich členění	14
2 Daně.....	16
2.1 Definice daně	16
2.2 Funkce daní	16
2.3 Daňová soustava a daňový systém.....	16
2.4 Základní aspekty daně.....	17
2.4.1 Daňový subjekt	17
2.4.2 Předmět daně.....	18
2.4.3 Základ daně.....	19
2.4.4 Zdaňovací období	19
2.4.5 Sazba daně	19
2.5 Třídění daní	21
2.6 Daňový mix.....	23
2.7 Cla.....	23
2.8 Ostatní daňové příjmy	23
3 Hrubý domácí produkt.....	24

3.1	Definice HDP	24
3.2	Metody výpočtu HDP	26
3.2.1	Výdajová metoda	26
3.2.2	Výrobní metoda	27
3.2.3	Důchodová metoda	27
4	Daňová kvóta	28
4.1	Daňová kvóta jednoduchá	28
4.2	Daňová kvóta složená	29
4.3	Daňová kvóta konsolidovaná	29
5	Příčiny nedokonalého srovnání daňových kvót	31
5.1	Vládní zásahy	31
5.2	Daně placené státem státu	31
5.3	Stínová ekonomika.....	31
5.4	Jmenovatel vzorce pro výpočet daňové kvóty	32
5.5	Způsob vyjádření daňových příjmů	32
5.6	Daňový mix	32
5.7	Instituce, která daňovou kvótu sestavuje	33
6	Daňové zatížení České republiky	34
6.1	Přímé daně.....	34
6.1.1	Daně z příjmů.....	34
6.1.2	Majetkové daně.....	35
6.2	Nepřímé daně	37
6.2.1	Daň z přidané hodnoty	37
6.2.2	Spotřební daně	37
6.2.3	Energetické daně.....	38
6.3	Ostatní daňové příjmy	38

6.3.1	Pojistné na veřejné zdravotní pojištění	38
6.3.2	Pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.....	39
6.4	Hrubý domácí produkt České republiky	41
6.5	Jednoduchá daňová kvóta	42
6.6	Složená daňová kvóta.....	43
7	Daňové zatížení Francie.....	46
7.1	Přímé daně.....	46
7.1.1	Daň z příjmů právnických osob	46
7.1.2	Daň z příjmů fyzických osob	47
7.1.3	Daň z nemovitosti a daň z obydlí.....	48
7.1.4	Příspěvek na veřejnoprávní audiovizuální vysílání	48
7.1.5	Daň z bohatství	48
7.2	Nepřímé daně	49
7.2.1	Daň z přidané hodnoty.....	49
7.2.2	Akcízy	49
7.3	Příspěvky na sociální pojištění.....	49
7.4	Hrubý domácí produkt Francie	51
7.5	Jednoduchá daňová kvóta	52
7.6	Složená daňová kvóta.....	53
8	Daňové zatížení Německa	55
8.1	Přímé daně.....	55
8.1.1	Daň z příjmů právnických osob	55
8.1.2	Daň z příjmů fyzických osob	55
8.1.3	Solidární příplatek.....	56
8.1.4	Živnostenská daň	56

8.1.5	Církevní daň.....	56
8.1.6	Daň z nemovitostí	56
8.1.7	Silniční daň	57
8.1.8	Daň dědická a darovací.....	57
8.2	Nepřímé daně	57
8.2.1	Daň z přidané hodnoty.....	57
8.2.2	Spotřební daně	57
8.3	Příspěvky na sociální pojištění.....	58
8.4	Hrubý domácí produkt Německa	59
8.5	Jednoduchá daňová kvóta	60
8.6	Složená daňová kvóta.....	61
9	Daňové zatížení Slovenské republiky.....	63
9.1	Přímé daně.....	63
9.1.1	Daně z příjmů.....	63
9.1.2	Daň z motorových vozidel.....	64
9.2	Nepřímé daně	64
9.2.1	Daň z přidané hodnoty.....	64
9.2.2	Spotřební daně	64
9.3	Příspěvky na sociální pojištění.....	65
9.4	Hrubý domácí produkt Slovenské republiky.....	66
9.5	Jednoduchá daňová kvóta	67
9.6	Složená daňová kvóta.....	68
10	Porovnání daňového zatížení výše uvedených zemí.....	70
10.1	Porovnání posledních známých hodnot jednoduché kvóty	70
10.2	Porovnání posledních známých hodnot složené kvóty.....	70
10.3	Vývoj jednoduché kvóty sledovaných zemí.....	71

10.4	Vývoj složené kvóty sledovaných zemí	72
10.5	Vývoj daňové struktury	72
	Závěr	73
	Seznam tabulek	74
	Seznam obrázků.....	75
	Seznam použité literatury	77
	Seznam knižních zdrojů.....	77
	Seznam internetových zdrojů.....	78
	Seznam legislativy	80
	Abstrakt.....	5
	Abstract	6

Úvod

Na úplný úvod této bakalářské práce by autorka ráda uvedla mezi lidmi velmi známou větu od Benjamína Franklina: „V tomto světě není nic jistého – jen placení daní a smrt.“ Daně mají velmi dlouhou historii, první zmínky o nich pocházejí již ze starověku. V současné době jsou daně častým nástrojem vyspělých ekonomik, tudíž je jejich podíl na celkových veřejných příjmech jednotlivých států velmi vysoký. Každý stát má svou vlastní daňovou politiku, ale v současnosti je velkým trendem sblížení vybírání daní. Tomuto faktu se snaží pomoci také nadnárodní uskupení, např. Evropská unie je velkým zastáncem harmonizace daňových systémů svých členských států.

Autorka se v bakalářské práci zabývá daňovým zatížením vybraných zemí pomocí ukazatele daňová kvóta. Pro mezinárodní srovnání jsou v práci zpracovány čtyři země, kterými jsou Česká republika, Francie, Německo a Slovenská republika. Tyto země byly vybrány z několika důvodů. Hlavním důvodem je, že jsou všechny členy Evropské unie a patří mezi státy OECD. Francie a Německo jsou velmi vyspělými státy, proto je s nimi dle autorky velmi vhodná komparace. Slovenská republika byla vybrána z historického důvodu, kterým je dřívější společná ekonomika Československa.

V bakalářské práci jsou nejdříve vysvětleny teoretické poznatky z oblasti veřejných financí, základní pojmy, které jsou třeba pro výpočet daňové kvóty, tedy daně a hrubý domácí produkt, jako poslední je popsána samotná daňová kvóta a její vhodnost pro mezinárodní srovnávání. Ve druhé části se již autorka zabývá daňovým zatížením vybraných zemí. U každého státu je popsán daňový systém, vývoj jeho struktury a následně vyjádřeno daňové zatížení pomocí ukazatelů jednoduchá a složená daňová kvóta. V poslední kapitole jsou hodnoty daňových kvót vybraných zemí shrnuty a porovnány.

Cíl a metodika práce

Cílem této bakalářské práce je zpracovat teoretická východiska týkající se daňové kvóty a posoudit vhodnost tohoto ukazatele pro mezinárodní srovnání. Dále je cílem analyzovat daňové systémy vybraných čtyř zemí dle příslušné právní legislativy, **zhodnotit daňové zatížení** pomocí vyjádření hodnot daňové kvóty a následné porovnání mezi sledovanými státy. Práce je rozdělena do deseti kapitol.

První čtyři kapitoly se zabývají základními teoretickými poznatky, první kapitola o veřejných financích, druhá o daních, třetí o hrubém domácím produktu a čtvrtá popisuje různé druhy daňových kvót.

V páté kapitole jsou popsány nedokonalosti, které ovlivňují mezinárodní srovnávání daňového zatížení prostřednictvím daňové kvóty.

V šesté až deváté kapitole autorka přibližuje daňový systém a daňové zatížení vybraných zemí. Každý stát je shrnut v samostatné kapitole, šestá patří České republice, sedmá Francii, osmá daňovému zatížení Německa a devátá se zabývá Slovenskou republikou.

V poslední desáté kapitole jsou zjištěná data shrnuta a porovnáno daňové zatížení obyvatel jednotlivých zemí.

Hlavními zdroji pro vypracování této bakalářské práce jsou právní předpisy států, odborná literatura a internetové zdroje. Číselná data jsou převážně čerpána ze statistik OECD.

Pro možnost mezinárodního srovnání hrubého domácího produktu jsou jeho hodnoty vyjádřeny v amerických dolarech.

Autorka používá několik vědeckých postupů, kterými jsou rešerše, analýza, komparace a syntéza. V první až páté kapitole je provedena literární rešerše z odborných knih a elektronických zdrojů. Analýza právních předpisů je použita zejména v kapitole šesté až deváté, komparaci daňového zatížení a syntézu lze najít v desáté kapitole. Na úplný konec práce je zařazen seznam zdrojů, obrázků a tabulek.

1 Vybrané aspekty veřejných financí

1.1 Rozpočtová soustava

Pojem rozpočtová soustava může být chápán dvěma způsoby. Z prvního hlediska jej lze chápat jako soubor institucí, které se starají o veřejné finance na jakékoli úrovni, může se jednat o jejich tvorbu, dělení nebo kontrolu. Druhý přístup vysvětluje pojem rozpočtová soustava jako souhrn veřejných rozpočtů. V této práci se autorka dále zabývá rozpočtovou soustavou jen dle druhého přístupu. (Hejduková, 2015)

1.1.1 Úvod do problematiky rozpočtové soustavy

Rozpočtovou soustavu lze rozdělit na veřejné rozpočty a mimorozpočtové účelové fondy. Mezi veřejné rozpočty patří nadnárodní rozpočet (např. rozpočet EU), státní rozpočet, rozpočty územní samosprávy a rozpočty veřejných podniků nebo neziskových organizací, které působí ve veřejném sektoru. Do mimorozpočtových fondů se řadí státní účelové fondy, fondy zdravotního pojištění a sociálního zabezpečení a účelové fondy územních samosprávných celků. (Hrstková Dubšeková, 2015)

V České republice se rozpočtovou soustavou zabývá Zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Tímto zákonem jsou upraveny podmínky například pro tvorbu, funkce a obsah střednědobého výhledu státního rozpočtu, příjmy a výdaje státního rozpočtu, způsob řízení státní pokladny a řízení státního dluhu. V neposlední řadě je zde také ustanovena finanční kontrola. (Zákon č. 218/2000 Sb.)

1.1.2 Veřejné rozpočty

Veřejné rozpočty na rozdíl například od pojištění fungují na principu nenávratnosti, neekvivalence a nedobrovolnosti. Toto je možné demonstrovat na příkladu daní, proto se touto problematikou autorka více zabývá až v kapitole č. 2.1 Definice daně.

Veřejné rozpočty mají tři základní funkce, které jsou stejné jako funkce veřejných financí. Jedná se o funkce:

- alokační – stát se pomocí této funkce snaží efektivně přidělit finanční prostředky na veřejné statky,

- redistribuční – touto funkcí je usilováno přerozdělením příjmů o zmírnění rozdílů ve společnosti, je tak činěno pomocí výběru daní a transferových plateb,
- stabilizační – využitím veřejných příjmů a výdajů stát naplňuje makroekonomické cíle. (Hamerníková, Maaytová, 2010)

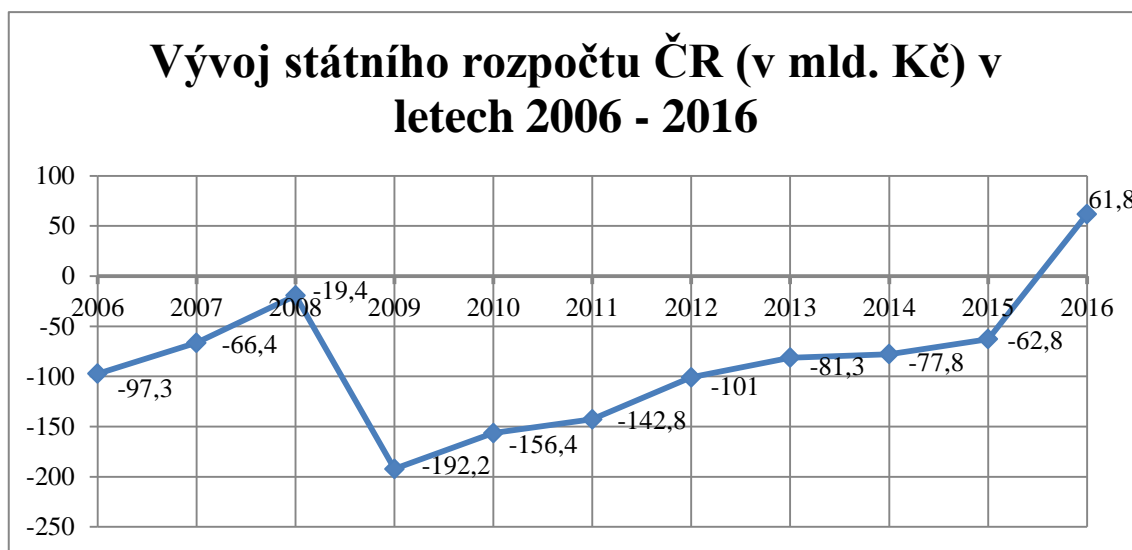
Hejduková (2015) uvádí ještě čtvrtou funkci, konkrétně politickou. Tato funkce je chápána ve smyslu, že z veřejného rozpočtu jsou financovány volební soubroje.

Rozpočet může být za dané období:

- vyrovnaný – v tomto případě, který se ve skutečnosti nevyskytuje, jsou příjmy rovny výdajům,
- přebytkový – k této situaci dochází, pokud jsou příjmy do rozpočtu vyšší než výdaje,
- schodkový (deficitní) – u schodkového rozpočtu jsou naopak příjmy nižší než výdaje.

Rozpočet by měl být v dlouhodobém výhledu sestavován alespoň jako rozpočet vyrovnaný. V lepším případě by měl být rozpočet přebytkový, aby mohla být vytvořena rezerva na další období. Na jeho začátku nejsou totiž v případě vyrovnaného rozpočtu dostatečné finanční prostředky ke krytí výdajů, protože první příjmy jsou evidovány až v průběhu ledna. Pokud tedy v předchozích letech rozpočet nebyl přebytkový a nebyla tvořena rezerva, výdaje na začátku roku musí být hrazeny pomocí návratných finančních výpomocí, u kterých je ale třeba počítat s platbou úroku. (Peková, 2008)

Obrázek č. 1: Vývoj státního rozpočtu ČR v letech 2006 - 2016

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle Ministerstvo financí České republiky, 2015

Obrázek č. 1 ukazuje, že Česká republika dlouhodobě hospodařila s deficitním rozpočtem, mezi lety 2006 až 2015 nebyly veřejné příjmy v žádném roce vyšší nebo alespoň stejné jako veřejné výdaje. V roce 2016 vláda také předpokládala deficitní rozpočet. V Zákoně o státním rozpočtu ČR, který je každoročně zveřejněn na další období a jsou v něm uveřejněny předpokládané příjmy a výdaje, stanovila česká vláda očekávaný schodek ve výši 70 mld. Kč. Tento očekávaný stav se ale nenaplnil a Česká republika po dlouhé době hospodařila s přebytkem 61,8 mld. Kč. Stalo se tak po jedenácti letech, když naposledy v roce 1995 činil přebytek státního rozpočtu 7,2 mld. Kč. Pro rok 2017 byl sestaven rozpočet, který znovu počítá s deficitem a to ve výši 60 mld. Kč. (Ministerstvo financí České republiky, 2017)

1.2 Veřejné příjmy a jejich členění

Veřejné příjmy je možné chápat jako prostředky, které lze nalézt na příjmové straně veřejných rozpočtů. Veřejné příjmy slouží k pokrytí veřejných výdajů, je možné tedy říci, že stát pomocí nich plní své funkce. Cílem státu by měla být tvorba vyrovnaného rozpočtu, veřejné výdaje jsou v tomto případě tedy omezeny výší veřejných příjmů. Funkce veřejných příjmů jsou stejné jako funkce veřejných rozpočtů. (Peková, 1999)

Veřejné příjmy lze rozdělit dle několika aspektů. Závazně jsou rozděleny rozpočtovou skladbou, touto vyhláškou Ministerstvo financí určilo jednotné třídění veřejných příjmů a výdajů.

Jako první se veřejné příjmy dají rozdělit z hlediska návratnosti na:

- návratné příjmy – jsou finanční prostředky, které jsou v rozpočtu k dispozici jen na určitou dobu, mezi návratné příjmy lze zařadit příjmy z emise dluhopisů nebo přijaté úvěry,
- nenávratné příjmy – příjmy veřejného rozpočtu jsou z velké části platby nenávratné, patří sem například daně, odvody, poplatky, dále je do této skupiny možné začlenit příjmy z pronájmu nebo prodeje státního majetku.

Nevýhodou návratných příjmů je, že fungují na principu dluhu, je nutné tedy při návratu zaplatit nejen původní částku, ale rozpočet je na výdajové straně zatížen také úroky.

Podle časového hlediska jsou příjmy děleny na:

- běžné příjmy – jsou takové příjmy, které jsou v rozpočtu opakovaně, pouze v rozdílné výši, slouží ke krytí běžných výdajů a jejich výši lze dobře předpovídat,
- kapitálové příjmy – jedná se o příjmy nedaňového charakteru a příjmy spíše jednorázové, které se pravidelně neopakují, pomocí těchto příjmů se většinou financují investiční projekty.

Dalším aspektem při členění veřejných příjmů je stupeň závaznosti, dle kterého jsou příjmy rozděleny na:

- obligatorní – jsou příjmy, které byly stanoveny zákonem a je zde povinnost je vybírat, patří sem převážně daně,
- fakultativní – tyto příjmy mohou být vybírány na základě rozhodnutí některého z orgánů veřejné správy, za fakultativní příjmy se považují místní poplatky, které si může například obec stanovit dle svého uvážení. (Hejduková, 2015)

2 Daně

Daňové příjmy tvoří největší skupinu veřejných příjmů. Je uváděno, že veškeré veřejné příjmy z daní tvoří více než 90 % celkových příjmů. V této kapitole autorka jednoduše vysvětlí pojem daň, uvede základní členění daní a charakterizuje daňové náležitosti.

2.1 Definice daně

Daň je možné definovat jako platbu do veřejného rozpočtu, u které je povinnost ji na základě zákona zaplatit. Dalšími vlastnostmi daní je neúčelovost, nenávratnost a neekvivalence. Za neúčelovou je daň považována z důvodu, že neexistuje určitý projekt, který by měl být placen z konkrétního daňového příjmu, ale že je daň odvedena do celkových příjmů, které jsou až poté rozdělovány na různé výdaje. Nenávratnost je zaručena tím, že ten, kdo daň zaplatil, nemůže očekávat, že mu bude vrácena zpět. S nenávratností je lehce spjata i poslední vlastnost, kterou je neekvivalence. Daň je neekvivalentní, jelikož subjekt, který ji odvedl do veřejného rozpočtu v určité výši, ji v té samé výši nedostane zpět. Pomocí tohoto systému je naplňována redistribuční funkce veřejného rozpočtu, která má za úkol zmírňovat rozdíly ve společnosti. (Žák a kol., 2002)

2.2 Funkce daní

Již výše vysvětlené funkce veřejných financí platí samozřejmě také pro daně. Jedná se o funkci alokační, redistribuční a stabilizační. Další funkcí je funkce fiskální, díky níž daně naplňují veřejné rozpočty. Kromě těchto čtyř funkcí je možné definovat ještě jednu funkci a to konkrétně funkci stimulační. Tuto funkci je možno chápat ve smyslu, že subjekty se snaží co nejvíce snížit svou povinnost platit daně. Nejlépe ji lze vysvětlit na příkladu spotřebních daní, pomocí nichž se vláda snaží snížit spotřebu určitých produktů.

2.3 Daňová soustava a daňový systém

Daňový systém určité země má v sobě zahrnut souhrn všech daní vybíraných v konkrétní zemi, ale také sem patří systém institucí, který má na starost správu daní. Řadí se sem tedy orgány, které spravují výměru, vymáhání a kontrolu daní. Rovněž jsou zde zahrnuty vztahy mezi daněmi a právní předpisy, kterými se výběr daní řídí. Pojem

daňová soustava má stejný význam jako daňový systém. Pojmem daňový mix se rozumí soubor všech daní, které obsahuje konkrétní daňový systém. (Seidlová-Šulcová, Kukulová, Moravec, 2014)

2.4 Základní aspekty daně

Daně jsou jedním z hlavních nástrojů ekonomiky a je velmi důležité znát skutečnosti, jak daně ovlivní jednotlivé ekonomické subjekty, kdo má povinnost je odvést a do kdy musí být odvedeny do rozpočtu. Všechny tyto informace o konkrétních daních jsou uvedeny vždy v příslušném zákoně.

U každé daně můžeme určit tyto základní prvky:

- daňový subjekt,
- předmět daně,
- základ daně,
- zdaňovací období,
- sazba daně.

Mezi další prvky patří například osvobození od daně, odpočty od základu daně a slevy na dani. (Kubátová, 2006)

2.4.1 Daňový subjekt

Daňovým subjektem se rozumí osoba, která na základě zákona má povinnost strpět, odvádět nebo platit daň. Daňové subjekty se dělí na dvě skupiny, konkrétně se jedná o poplatníky a plátce daně. Poplatník je osoba, jejíž předmět, především můžeme mluvit o příjmu nebo majetku, je podroben dani. Je takzvaným nositelem daňového břemena, jeho příjmy jsou sníženy o daň a on tak může spotřebovávat méně. Poplatník je povinen u některých daní vyměřenou částku také sám odvést, v tomto případě je stejná osoba i plátcem daně. Na druhou stranu u některých daní by bylo velmi složité a nákladné určit poplatníka, proto jsou zde právě plátcem daní, jejichž povinností je odvést daň, kterou vybrali nebo srazili jiným subjektům, do veřejného rozpočtu. Konkrétně se jedná např. o DPH nebo daň z příjmů fyzických osob. (Široký a kol., 2008)

2.4.2 Předmět daně

Pokud se pojem předmět daně zjednoduší, jeho stručné určení je zpravidla uvedeno v názvu daňového zákona, jedná se například o zákon o dani z *přidané hodnoty*, zákon o dani z *nemovitých věcí*. Předmět daně lze rozdělit do čtyř základních skupin, kterými jsou:

- hlava,
- majetek,
- důchod,
- spotřeba.

Daně z hlavy jsou nejspíše nejstarší skupinou, jsou také nazývány paušálními daněmi a základem daně je každá osoba. V současnosti se daně z hlavy nevyskytují, jelikož jejich nevýhody jsou mnohem větší než přínosy. Podoby daně z hlavy si lze všimnout například u místních poplatků, konkrétně u poplatku za správu komunálních odpadů, kdy může obec stanovit sazbu na občana.

Jak už je z názvu patrné, majetkové daně jsou vyměřovány z majetku poplatníka. Velmi rozšířené jsou v této skupině daně z nemovitých věcí, jelikož je složité jejich zatajení. V celém daňovém mixu ale zabírají majetkové daně jen velmi malé procento.

Důchodové daně lze také nazvat daněmi z příjmů, jedná se o poměrně mladou skupinu daní. S důchodovými daněmi je především spojena redistribuční funkce, která zmírňuje rozdíly ve společnosti.

Poslední skupinou jsou daně ze spotřeby, které jsou součástí placené ceny zboží nebo služeb zákazníkem, ale do veřejného rozpočtu jsou odvedeny prostřednictvím plátce, který danou částku od zákazníka utržil. V důsledku snahy o zvýšení veřejných příjmů, ale také o omezení některých zdraví škodlivých potravin jsou zaváděny stále nové daně. V některých zemích Evropy se platí takzvaná nezdravá daň, která se týká například hranolků, limonád, cukrovinek apod. Mezi daně ze spotřeby se obvykle řadí ekologické daně a také daně z užívání, kterou je v České republice daň silniční. (Vančurová, Láchová, 2016)

2.4.3 Základ daně

Základem zdanění je vyjádření předmětu daně v měrných jednotkách, může se jednat o fyzikální jednotky (například m^2 , hl atd.) nebo hodnotové vyjádření v korunách. Základ daně je dále upraven dle zákona o přičitatelné a odčitatelné položky. Dle jednotky, ve které je základ daně stanoven, se daně dělí do tří skupin:

- daně bez vztahu k základu daně – do této skupiny patří daně z hlavy,
- daně specifické – základ daně je vyjádřen v měřitelných jednotkách, které popisují fyzický objem nebo fyzikální a chemické vlastnosti, jako příklad lze považovat základ daně z piva, kterým je celé hmotnostní procento extraktu původní mladiny,
- daně hodnotové – také jsou označovány ad valorem a jejich základ je stanoven v peněžních jednotkách. (Vančurová, Láchová, 2016)

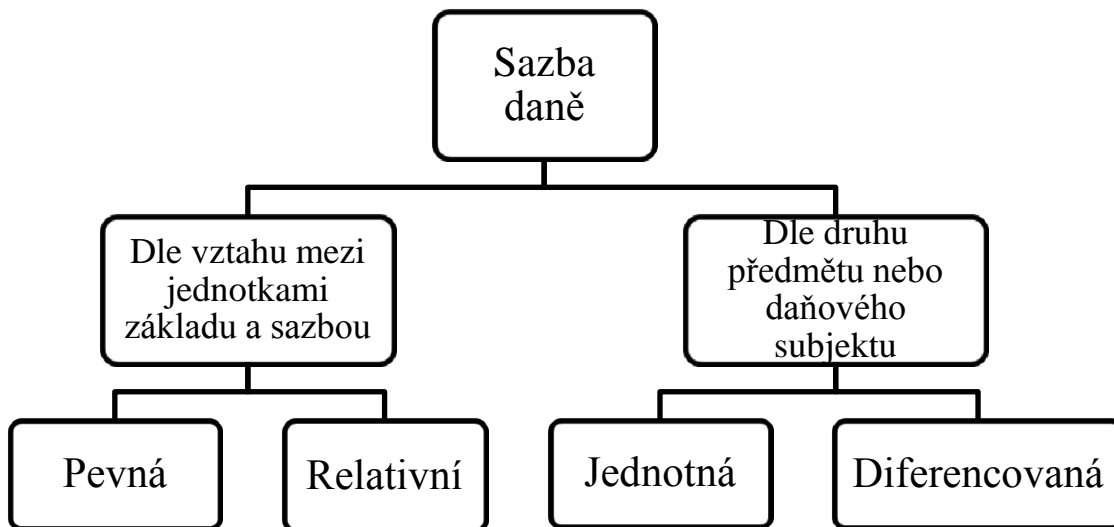
2.4.4 Zdaňovací období

Další členění daní je dle toho, zda je základem daně stavová nebo toková veličina. Pokud je základem stavová veličina, jedná se o kapitálovou daň, která se vyměřuje ze základu k danému okamžiku. Druhou skupinou jsou podle tohoto členění daně běžné, u nichž je základem toková veličina, která se v určitém období sčítá, proto je velmi důležité vymezit časový úsek, za který bude základ daně načítán a samotná daň vybrána. Tento časový interval je poté nazýván zdaňovacím obdobím. (Široký, 2016)

2.4.5 Sazba daně

Ke stanovení výše daně je třeba znát základ daně, ale také její sazbu. Sazba daně je zákonem stanovený algoritmus, dle kterého se z upraveného základu daně vypočte částka daně, která ale ještě nemusí být konečná, ale může být dále upravována. Sazby se mohou dělit dle dvou základních kritérií. Jedním z nich je vztah mezi jednotkami základu daně a sazbou a druhé kritérium rozděluje sazby dle druhu daněného předmětu nebo dle typu daňového subjektu. Tato dvě kritéria jsou na sobě zcela nezávislá a dělení sazeb podle nich je viditelné na obrázku č. 2. (Vančurová, Láchová, 2016)

Obrázek č. 2: Sazby daně

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle Vančurová, Láchová, 2016

Obrázek č. 2 zobrazuje dělení sazeb daně. Dle vztahu mezi sazbou a jednotkami, ve kterých je vyjádřen základ daně, se sazby dělí na pevné a relativní.

Pevnou sazbu lze nalézt u daní, jejichž základ daně je vyjádřen ve fyzikálních jednotkách a sazba je tedy určena jako peněžní částka na jednu jednotku.

Relativní sazba je stanovena u daní, které mají hodnotový základ, a zpravidla je zadána v procentech. Tuto sazbu je možné ještě dále rozdělit do dvou skupin dle toho, zda se její výše mění se změnou výše základu daně. Prvním typem je sazba lineární, při které vypočtená daň roste úměrně, jako roste základ daně. To je způsobeno tím, že je určena jedna sazba daně, která je pořád ve stejné výši a nemění se se změnou velikosti základu. Druhou skupinou sazeb jsou sazby progresivní, které mohou být stanoveny jako určitý výpočet, který zajistí, že s každým přírůstkem základu daně se také zvýší sazba daně. Častěji se ale můžeme setkat s takzvanými pásmovými sazbami. V tomto případě je základ daně rozdělen do několika skupin podle jeho výše a pro každé toto pásmo je stanovena rozdílná sazba.

Druhé kritérium pro členění sazeb daně, které se zaměřuje na druh daněného předmětu nebo typ daňového subjektu, rozděluje sazby na jednotné a diferencované.

Jednotná sazba daně se pozná tak, že její výše je stejná pro všechny druhy předmětu a nezáleží zde ani na jejich kvalitě, stejně tak tato sazba není závislá na různé daňové subjekty.

Diferencovaná sazba daně, jak už název napovídá, je rozdílná pro různé druhy předmětu daně. Toto je možné si ukázat na příkladu daně z přidané hodnoty, kde není sazba daně pro všechny předměty stejná. Z velké části podléhá prodávané zboží nebo služby v České republice sazbě 21 %. Výjimkou jsou potraviny, na které je uvalena sazba 15 % a léky nebo knihy, u nichž je sazba daně 10 %. Jak již autorka uvedla výše, sazby daně mohou být rozdílné také pro různé daňové subjekty. Toto je možné pozorovat například u daně z příjmů právnických osob a to konkrétně u investičních fondů. Investiční fondy jsou rozděleny na základní investiční fondy, jejichž příjmy podléhají sazbě 5 %, a ostatní investiční fondy, u kterých je zdanění stejné jako u obvyklých poplatníků daně z příjmů právnických osob, jedná se tedy o sazbu 19 %. (Vančurová, Láchová, 2016)

2.5 Třídění daní

Dle některých kritérií autorka rozdělila daně již v kapitole č. 2.4 Základní aspekty daně a jejich podkapitolách, jelikož většinou podle každého základního aspektu lze daně rozčlenit. V této kapitole bude toto členění shrnuto a budou přidána další kritéria pro třídění daní. V první části bude zopakováno již dříve vysvětlené dělení.

Podle předmětu daně se rozlišují daně:

- z hlavy,
- důchodové,
- majetkové,
- spotřební.

Podle základu daně se daně třídí na:

- daně bez vztahu k základu daně,
- specifické,
- hodnotové.

Dle zdaňovacího období jsou daně rozděleny na:

- běžné,
- kapitálové.

V následující části autorka zmiňuje dělení daní podle dalších hledisek, která jsou těmi nejpoužívanějšími.

Nejčastěji se daně rozdělují dle vlivu na důchod poplatníka na:

- přímé daně – subjekt, který musí zaplatit daň, nemůže toto daňové zatížení převést na jinou osobu, zjednodušeně lze říci, že poplatník je stejná osoba jako plátce daně,
- nepřímé daně – u tohoto typu daní je plátce jiný subjekt než poplatník, daň je spotřebitelem zaplacená jako součást ceny zboží nebo služeb a stanovená částka daně je poté do rozpočtu odváděna prodejcem zboží nebo poskytovatelem služeb.

Dalším kritériem pro třídění daní je rozpočtové určení, dle kterého se rozlišují daně:

- svěřené – tyto daně jsou takové, které jsou odváděny v celé výši jen do jednoho stanoveného rozpočtu,
- sdílené – jedná se o daně, jejichž výnos je v přesně daném poměru dle zákona rozdělen mezi více rozpočtů.

Dle vztahu k platební schopnosti poplatníka je dělení následující:

- daně osobní – jsou také nazývány daněmi adresnými, jelikož jsou vázány na konkrétního poplatníka a respektují jeho platební schopnost, patří sem například daň z příjmů fyzických osob,
- daně in rem – jinými slovy jsou označovány jako daně na věc, nezohledňují platební schopnost poplatníka, příkladem jsou daně spotřební nebo daň z příjmů právnických osob. (Hejduková, 2015)

2.6 Daňový mix

Daňovým mixem se rozumí struktura daňové soustavy daného státu, které daně jsou upřednostňovány a výběr kterých daní se stát naopak snaží potlačit. Význam konkrétních typů daní je určen jejich podílem na celkových daňových výnosech v dané zemi. (Kubátová, 2006)

2.7 Cla

Clo lze zařadit do skupiny nepřímých daní, jelikož je svým charakterem speciální daní ze spotřeby. Jedná se o zákonem stanovenou nenávratnou platbu, která je do rozpočtu odváděna v souvislosti s dovozem zboží přes hranice Evropské unie. V historii cla plnila převážně fiskální funkci, byla tedy hlavně příjmem daného státu. V současné době může stát svou celní politikou ochraňovat svůj trh a pomocí dovozních cel omezit dovoz. Státy se ale snaží čím dál více tvořit podmínky pro volný trh a působení cel postupně upadá. (Vančurová, Láchová, 2016)

2.8 Ostatní daňové příjmy

Do této skupiny daňových příjmů se řadí příjmy, které nelze s určitostí zařadit mezi přímé nebo nepřímé daně, ale které splňují hlavní atributy daní. Jedná se o takzvané kvazi daně a patří sem veřejné zdravotní pojištění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. (Veber, Srpová a kol., 2012)

3 Hrubý domácí produkt

Hrubý domácí produkt (HDP) patří mezi makroekonomické ukazatele, které hodnotí ekonomickou výkonnost, je nejspíše i tím nejsledovanějším ukazatelem pro srovnání ekonomik jednotlivých států. (Pavelka, 2006)

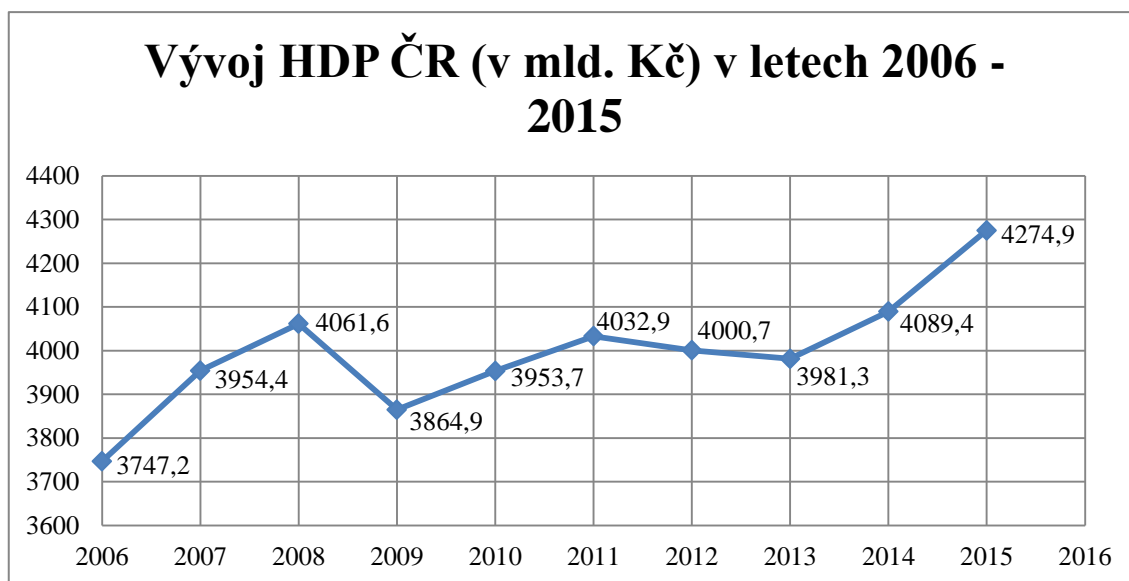
3.1 Definice HDP

„Hrubý domácí produkt je tržní hodnota veškerých finálních statků a služeb vyprodukovaných v dané ekonomice za dané časové období.“ (Pavelka, 2006, s. 17)

Zjednodušeně lze také říci, že HDP představuje souhrn výdajů, které uskutečnily všechny subjekty v dané ekonomice za určité časové období, zpravidla se jedná o rok nebo čtvrtletí. Změna velikosti hrubého domácího produktu přepočteného na jednoho obyvatele v čase udává úroveň a výkonnost dané ekonomiky. Takto přepočtený ukazatel vyjádřený navíc v jedné měně je vhodný pro srovnávání ekonomik více států. (Kadeřábková, 2006)

Vyjádření cen statků může být vyjádřeno v běžných nebo stálých cenách. Pokud se HDP sleduje v běžných cenách, používají se ceny platné ve sledovaném období, jedná se o nominální HDP a jeho změna poté není přesná. Naopak HDP ve stálých cenách zohledňuje inflaci, jelikož je vyjádřen v cenách jednoho vybraného roku. Takto vypočtený HDP se nazývá reálný a je vhodný pro srovnávání v delších časových obdobích. (Wawrosz a kol., 2012)

Obrázek č. 3: Vývoj HDP ČR v letech 2006 - 2015

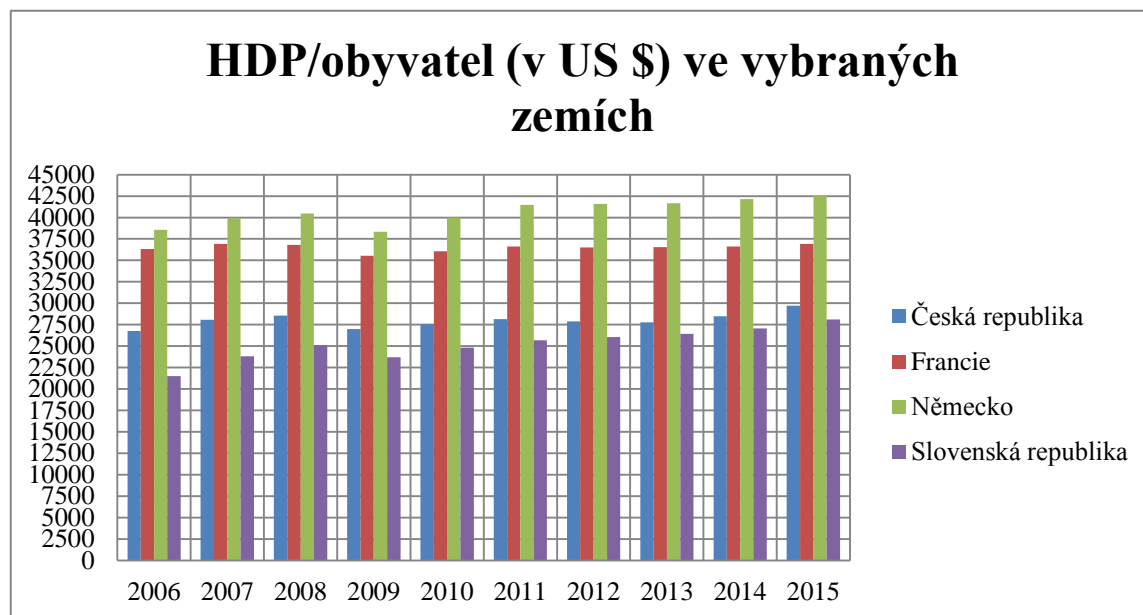

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle dat czso.cz, 2017

Obrázek č. 3 znázorňuje vývoj HDP v letech 2006 až 2015, data jsou vyjádřena v miliardách Kč a použity jsou stálé ceny roku 2010. Z grafu je patrné, že do roku 2008 HDP prudce rostl, poté se projevil důsledek celosvětové ekonomické krize, v současné době HDP opět roste. Další obrázek č. 4 zobrazuje srovnání poměrového ukazatele HDP na jednoho obyvatele České republiky s vybranými státy. Takto přepočtený ukazatel udává částku, kterou má jeden obyvatele konkrétní země průměrně určenou ke spotřebě. Země, které autorka zvolila pro srovnání, jsou Francie, Německo a Slovenská republika. Hodnoty jsou vyjádřeny ve stálých cenách roku 2010 a v amerických dolarech. Ve všech sledovaných obdobích dosahuje z vybraných pěti zemí nejvyššího HDP na 1 obyvatele Německá republika. Dále je z grafu patrné, že ekonomiky všech zemí byly ovlivněny ekonomickou krizí a došlo k poklesu HDP/obyvatele. Francie se drží na pomyslném druhém místě mezi těmito vybranými státy a Slovenská republika se dorovnává České republice. Pro porovnávání autorka udává hodnoty v roce 2006 a 2015, Německo v roce 2006 dosáhlo HDP/obyvatele 38 578 \$, v roce 2015 42 522 \$. Z porovnávaných zemí dosáhla za devět let nejnižší změny tohoto ukazatele Francie, konkrétně jen o přibližně 600 \$, v roce 2006 byla výše HDP/obyvatele 36 306 \$ a v roce 2015 36 928 \$. Česká republika se z původních 26 746 \$ dostala na 29 712 \$. Nejlépe se v daném období rozvíjela ekonomika Slovenské republiky, když v roce 2006 dosahovala hodnota 21 512 \$ a v posledním

sledovaném období 28 095 \$. Slovenská republika se dokázala dobře vypořádat s následky krize v roce 2008 a od té doby měla nejvyšší tempo růstu ukazatele HDP/obyvatel z těchto pěti porovnávaných zemí.

Obrázek č. 4: Vývoj HDP na 1 obyvatele (v US \$) ve vybraných zemích

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle dat OECD.Stat, 2017

3.2 Metody výpočtu HDP

Pro výpočet HDP existují celkem tři metody, ve výsledku musí vyjít stejné číslo jakoukoliv metodou, protože se jedná jen o jiný pohled na stejnou věc.

Jedná se o tyto tři metody:

- výdajová,
- výrobní,
- důchodová.

3.2.1 Výdajová metoda

Touto metodou se zjistí výše HDP, pokud se sečtou výdaje domácností a státu na finální statky a služby. Je třeba dávat pozor na dvojí započítávání, proto se zahrnují jen finální statky určené ke konečné spotřebě nebo vývozu. V případě zahrnutí meziprojektu do konečného výsledku by došlo k nadhodnocení HDP.

Vzorec pro výpočet HDP výdajovou metodou je následovný:

HDP = výdaje domácností na spotřebu + výdaje na investice + výdaje státu na nákup zboží a služeb + čistý export.

3.2.2 Výrobní metoda

Tato metoda je vhodná z důvodu vyhnutí se dvojímu započítávání, ke konečnému HDP se dojde, pokud se sečtou přidané hodnoty na všech stupních výroby.

Vzorec pro výrobní metodu je poté:

HDP = souhrn výstupů na jednotlivých stupních výroby - spotřeba meziproduktů + nepřímé daně - dotace.

3.2.3 Důchodová metoda

Na každém stupni výroby zboží nebo poskytování služeb dochází k připočtení přidané hodnoty, která je důležitá pro pokrytí důchodů výrobních faktorů. Důchodová metoda vyčísluje HDP jako součet všech prvotních důchodů v konkrétní ekonomice.

Vzorec pro výpočet HDP důchodovou metodou lze zapsat takto:

HDP = mzdy + renty + úroky + zisky + amortizace + nepřímé daně.

Všemi výše popsanými metodami musí vždy ve výsledku vyjít stejná hodnota HDP.

(Pavelka, 2006)

4 Daňová kvóta

V této kapitole autorka vysvětlí samotný pojem daňová kvóta, vymezí její jednotlivé druhy, struktury a postup výpočtů. Daňová kvóta je po hrubém domácím produktu dalším z makroekonomických ukazatelů, který se používá pro srovnávání ekonomik jednotlivých států. Tento ukazatel je vyjádřen jako poměr celkových daňových příjmů k HDP v běžných cenách. Za daňové příjmy lze považovat kromě daní také jiné příjmy daňového charakteru, kterými jsou platby na sociální pojištění, na veřejné zdravotní pojištění, poplatky a cla. Výsledkem je míra daňového zatížení v procentech, která vyjadřuje podíl hrubého domácího produktu, jenž je přerozdělen pomocí veřejných rozpočtů. Hodnota daňové kvóty je sledována několika institucemi, jedná se například o Eurostat nebo Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD). Každá organizace používá jinou metodu pro výpočet tohoto ukazatele, proto se výsledky mohou nepatrně lišit. (Ministerstvo financí České republiky, 2011)

Dle metodiky výpočtu lze uvést tři druhy daňové kvóty:

- jednoduchá,
- složená,
- konsolidovaná.

4.1 Daňová kvóta jednoduchá

Jednoduchá daňová kvóta je vyjádřena jako poměr vybraných daní a HDP. V čitateli jsou jako daně opravdu zahrnuty jen příjmy, které jsou jako daň označeny, tzn. daně dle právního pojetí.

Vzorec pro výpočet v procentech vypadá takto:

Obrázek č. 5: Vzorec jednoduché daňové kvóty

$$sQ_T = \frac{Y_T}{GDP} \times 100$$

Zdroj: Informační systém VŠFS, 2012

kde: sQ_T jednoduchá daňová kvóta

Y_T výnos z vybraných daní

GDP hrubý domácí produkt

4.2 Daňová kvóta složená

Takto vyjádřená kvóta má pro porovnání širší význam, jelikož v čitateli jsou kromě daní obsažena i cla, poplatky a sociální pojistné.

Vzorec pro složenou daňovou kvótu vyjádřenou v procentech je následující:

Obrázek č. 6: Vzorec složené daňové kvóty

$${}_kQ_T = \frac{Y_T + IS + C + D}{GDP} \times 100$$

Zdroj: Informační systém VŠFS, 2012

kde: ${}_kQ_T$ složená daňová kvóta

Y_T výnos z vybraných daní

IS sociální pojistné včetně veřejného zdravotního pojištění

C poplatky

D clo

GDP hrubý domácí produkt

4.3 Daňová kvóta konsolidovaná

Konsolidovaná daňová kvóta je nejsložitějším typem daňové kvóty, ale také nejpřesnějším. V čitateli je kladen důraz na zamezení dvojího započtení příjmů. Jedná se například o to, že za některé subjekty platí veřejné zdravotní pojištění stát, tudíž z jiných vybraných daní, které jsou již ve výpočtu zahrnuty. Stejně tak se jedná o sociální pojistné zaměstnanců veřejného sektoru, jejichž platy jsou výdajem státního rozpočtu, tedy také přerozdělením daní. (Vančurová, Láchová, 2016)

Konsolidovaná daňová kvóta se vypočte v procentuálním vyjádření tímto způsobem:

Obrázek č. 7: Vzorec konsolidované daňové kvóty

$$cQ_T = \frac{Y_T + IS + C + D - S}{GDP} \times 100$$

Zdroj: Informační systém VŠFS, 2012

kde: cQ_T konsolidovaná daňová kvóta

Y_T výnos z vybraných daní

IS sociální pojistné včetně veřejného zdravotního pojištění

C poplatky

D cla

S sociální pojistné zaměstnanců veřejného sektoru, veřejné zdravotní pojištění subjektů, za které jej platí stát

GDP hrubý domácí produkt

5 Příčiny nedokonalého srovnání daňových kvót

5.1 Vládní zásahy

Stát může měnit svou politiku a využívat různých nástrojů k ovlivnění stavu ekonomiky, jedním z těchto nástrojů jsou například přímé vládní výdaje. Dále sem lze zařadit daňové výhody, které jsou poplatníkům poskytovány ze zákona. Jedná se o tzv. daňové výdaje, které je velmi těžké vyjádřit. Pokud jsou poplatníkům poskytnuty daňové úlevy, stát tyto částky nevybere a daňová kvóta dosahuje nižších hodnot. Druhou možností je výběr celých daní bez výhod a poté poskytnout poplatníkům například dotaci. V obou případech je na tom ve výsledku poplatník stejně, ale ukazatel daňová kvóta je rozdílný. V druhém případě s poskytnutím dotací jsou zaplacené daně zahrnuty do daňových příjmů a daňová kvóta je vyšší než v případě prvním. Jinými zásahy jsou například v některých zemích povinné platby na sociální zabezpečení do fondů v soukromém sektoru. Tato skutečnost také ovlivní výši daňové kvóty, způsobí její snížení. (Kubátová, 2006)

5.2 Daně placené státem státu

Do této kategorie překážek pro mezinárodní srovnávání lze zařadit daně placené mezi různými úrovněmi veřejných rozpočtů, může se jednat například o daň z nemovitostí, kterou zaplatí centrální vláda do územního rozpočtu. Dle statistik, které tvoří OECD, nejsou částky těchto daní při výpočtu vyjmuty. Stejný problém nastává, co se týká plateb na sociální pojištění u zaměstnanců veřejného sektoru, ale tuto hodnotu se OECD snaží vyčíslit. Třetím příkladem zkreslení mohou být daně placené ze sociálních transferů. V některých státech jsou občané povinni zaplatit z dávek od státu daň, která je navrácena do státního rozpočtu. Ve výsledku by na tom občané byli stejně, pokud by neplatili daň a rovnou dostali nižší sociální dávku. (Kubátová, 2009)

5.3 Stínová ekonomika

Některé daňové subjekty se snaží jakkoliv vyhnout placení daní nebo provozují činnosti, které jsou nelegální. Z tohoto důvodu může být HDP podhodnocen a samozřejmě nejsou z těchto činností, kterými je např. prodej drog nebo prostituce, placeny žádné daně. V posledních letech je sice trendem, že odhad hrubého domácího produktu v sobě již zahrnuje odhad velikosti stínové ekonomiky, ale toto číslo

samozřejmě není přesné, proto je také důsledkem zkrácení daňové kvóty. Čím vyšší je výskyt stínové ekonomiky v konkrétním státě, tím více je daňová kvóta tohoto státu nadhodnocena. Pod tento bod je ale také možné zařadit legální činnosti, jako je například práce v domácnosti nebo bydlení ve vlastním domě. Tyto činnosti jsou posuzovány jako služba občana sobě, ale protože si sám sobě ve skutečnosti nic neplatí, je tato skutečnost statistiky pouze odhadována. (Fassmann, 2007)

5.4 Jmenovatel vzorce pro výpočet daňové kvóty

Tato kapitola se zabývá otázkou, jaký ukazatel by měl být při výpočtu hodnoty daňové kvóty dosazován do jmenovatele. První možností je místo hrubého domácího produktu používat hodnotu hrubého národního důchodu, dříve označovaného jako hrubý národní produkt. Hrubý národní důchod je ukazatel, který se od HDP liší tím, že se sčítají přidané hodnoty, které byly vyprodukovány rezidenty konkrétního státu, ale není brán ohled na to, jestli je produkce na území tohoto státu nebo v zahraničí. Druhým způsobem je možnost do jmenovatele dosadit například zisk podniků pro daň z příjmů právnických osob, pro spotřební daně do jmenovatele použít soukromou spotřebu, atd. Tento postup by měl výstižněji vyjádřit daňové zatížení. (Pavelka, 2006)

5.5 Způsob vyjádření daňových příjmů

Daňové příjmy lze vypočítat dvěma způsoby. Jedním způsobem je akruální metoda, která je založena na přiřazení daní k roku, ve kterém jejich základ skutečně vznikl. Například daň z příjmů se platí až v následujícím roce, ale dle této metody je započtena do roku, ve kterém vznikla daňová povinnost. Druhou metodou je metoda hotovostní, tento princip do daňových příjmů zahrnuje daně, které byly v daném roce skutečně příjmem a nezáleží na tom, kdy vznikl základ daně. Ve většině zemí se používá výpočet akruální metodou, jedná se o sestavení národních účtů metodikou ESA 95, dle této metodiky jsou také tvořeny mezinárodní statistiky. Česká republika však pro své potřeby používá hotovostní přístup. (Kubátová, 2006)

5.6 Daňový mix

Daňový mix států je někdy velmi rozlišný nejen strukturou, ale také co se týká rozpočtového určení daní. OECD dělí daně podle druhu do těchto šesti skupin:

- daně z důchodů, ze zisků a kapitálových výnosů,

- příspěvky na sociální zabezpečení,
- daně z mezd a pracovních sil,
- daně majetkové,
- daně ze zboží a služeb,
- ostatní daně.

5.7 Instituce, která daňovou kvótu sestavuje

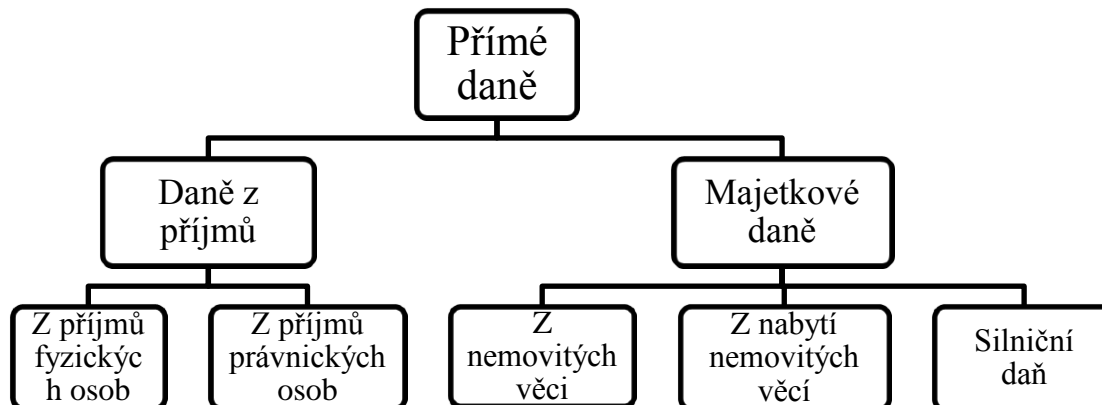
Daňová kvóta se může také lišit dle organizace, která ji sestavuje. V České republice lze uvést přístupy dle tří institucí:

- OECD – celým názvem Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj se podrobně věnuje daňovým statistikám pomocí aktuálního principu a zveřejňuje tak data vhodná k mezinárodnímu srovnávání,
- Eurostat – pro výpočet daňové kvóty používá aktuální metodiku a regionální účty ESA 95, data vytváří zejména pro potřeby Evropské unie,
- Ministerstvo financí ČR – ukazatel je vypočten na základě národní metodiky a rozpočtové skladby České republiky, není zde použit aktuální princip, ale princip hotovostní. (Ministerstvo financí České republiky, 2011)

Přestože vyjádření daňové kvóty stejnou metodikou pro více států může být složitou záležitostí a uvedených nedostatků pro mezinárodní srovnávání vcelku velké množství, je daňová kvóta nejvhodnějším ukazatelem pro mezinárodní srovnávání. Není v něm zahrnut například vliv velikosti ekonomiky nebo inflace. Velmi důležité je porovnávat stejný typ daňové kvóty, toto je možné demonstrovat na příkladu České republiky. Česká republika patří mezi státy s nejnižší jednoduchou daňovou kvótou, pokud ale mezi daňové příjmy počítáme také příspěvky na sociální pojištění a porovnáme složenou daňovou kvótu, již tomu tak není. Česká republika má totiž v porovnání se státy Evropské unie nejvyšší příspěvky na sociální a zdravotní pojištění. (Kubátová, 2006)

6 Daňové zatížení České republiky

Obrázek č. 8: Přímé daně v České republice

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle Vančurová, Láchová, 2016

6.1 Přímé daně

Obrázek č. 8 znázorňuje, že přímé daně jsou rozděleny do dvou hlavních skupin, kterými jsou daně z příjmů a majetkové daně.

6.1.1 Daně z příjmů

Daně z příjmů jsou také nazývány jako daně důchodové a upravuje je Zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Tento zákon rozděluje daně z příjmů na dvě části, kterými jsou:

- daň z příjmů fyzických osob,
- daň z příjmů právnických osob.

Daň z příjmů fyzických osob je daní, která svou existencí snižuje příjmy jednotlivců. Tyto příjmy zákon vymezuje jako pět dílčích základů daně:

- příjmy ze závislé činnosti,
- příjmy ze samostatné činnosti,
- příjmy z kapitálového majetku,
- příjmy z nájmu,
- ostatní příjmy.

Tento celkový základ daně se poté sníží o nezdanitelné části a odčitatelné položky, kterými jsou například hodnoty darů, úroků, platby na penzijní připojištění a pojištění a životní pojištění. Stát se snaží prostřednictvím těchto odečtů od základu daně motivovat občany do aktivit, které preferuje. Sazba daně z příjmů fyzických osob byla do roku 2007 včetně progresivní, od roku 2008 se změnila na lineární a její výše je stále 15 %. Vypočtená daň se ještě upraví o slevy, jedná se například o základní slevu na poplatníka, slevu na manžela nebo manželku, nebo o daňová zvýhodnění, kterým je například zvýhodnění na vyživované dítě. (Zákon č. 586/1992 Sb.)

Daň z příjmů právnických osob upravuje příjmy všech právnických osob a jejím předmětem zdanění jsou příjmy z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem. Základ daně je vyjádřen částkou, která odpovídá účetnímu výsledku hospodaření před zdaněním. Tento základ je poté možno dle zákona snížit o několik odpočtů. Sazba daně z příjmů právnických osob je lineární a ve většině případů je rovna 19 %. Tuto vypočtenou výši daně lze ještě upravit o slevy na zaměstnance se zdravotním postižením. (Zákon č. 586/1992 Sb.)

6.1.2 Majetkové daně

K 1. lednu roku 2014 byl zrušen Zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí a od té doby do majetkových daní řadíme jen daň z nemovitých věcí, z nabytí nemovitých věcí a silniční daň. (Zákon č. 357/1992 Sb.)

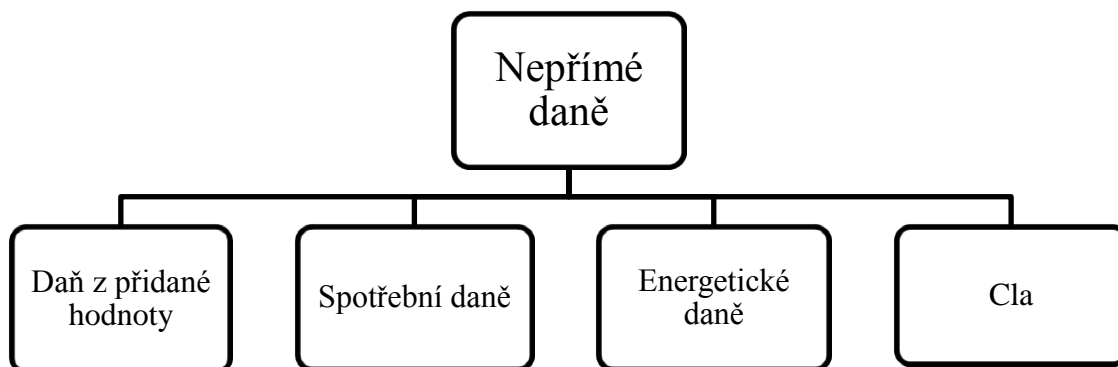
Daň z nemovitých věcí je upravena Zákonem č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí a dále se člení na daň z pozemků a daň ze staveb a jednotek. Daň z pozemků je vybírána z pozemků na území České republiky. Zákon jasně vymezuje, které pozemky nejsou předmětem daně a které jsou od výběru této daně osvobozeny. Základ daně je rozdílný pro různé typy pozemků, buď se jedná o skutečnou výměru pozemku v m², nebo je základ odvozen od skutečné výměry v m² a vynásoben zákonem stanovenou částkou, základ je poté vyjádřen v peněžních jednotkách. Toto vyjádření zákon stanovuje například u orné půdy, chmelnic, vinic, trvalých travních porostů nebo hospodářských lesů. Sazba daně z pozemku je také diferencována, pro pozemky se základem daně v Kč je sazba relativní v procentech. Pro druhou skupinu pozemků se základem zdanění vyjádřeným v m² je sazba pevná v Kč. Pro stavební pozemky činí sazba 2,- Kč/m², tato sazba je dále násobena koeficientem, který se liší dle místa, kde se pozemek nachází.

Předmětem daně ze staveb a jednotek jsou zjednodušeně řečeno zdanitelné dokončené nebo užívané stavby a jednotky na území České republiky. Zákon stejně jako u daně z pozemků uvádí, jaké stavby nejsou předmětem a jaké jsou osvobozeny. Základem daně je u staveb výměra zastavěné plochy v m² k 1. lednu, u jednotek je základem upravená podlahová plocha, jejíž výpočet je přesně stanoven v zákoně. Sazba daně je pevná v Kč, diferencovaná dle různých druhů staveb nebo jednotek a stejně jako u stavebních pozemků se násobí koeficientem dle obce, ve které je stavba nebo jednotka postavena. (Zákon č. 338/1992 Sb.)

Další z majetkových daní je daň z nabytí nemovitých věcí, která od 1. ledna 2014 nahradila daň z převodu nemovitostí. Předmětem této daně je úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Základem daně je nabývací hodnota snížená o uznatelný výdaj, nabývací hodnotou dle zákona může být sjednaná cena, srovnávací daňová hodnota, zjištěná cena, nebo zvláštní cena. Sazba daně je jednotná a činí 4 %. (Zákon č. 340/2013 Sb.)

Poslední majetkovou daní je daň silniční, jejímž předmětem daně jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla, registrovaná a provozovaná v České republice, třetí podmínkou pro osobní automobily a povinnost platit za jejich používání silniční daň je využívání těchto automobilů k výdělečné činnosti. Vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice jsou předmětem vždy. Základ daně je rozdělen, pro osobní automobily je důležitý zdvihový objem motoru v cm³ a pro užitková vozidla je základ uveden jako počet náprav a součet největší povolené hmotnosti v tunách. Sazba daně je poté diferencována a stanovena jako pevná částka. Daň je placena zálohově čtyřikrát ročně. (Zákon č. 16/1993 Sb.)

Obrázek č. 9: Nepřímé daně v České republice

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle Vančurová, Láchová, 2016

6.2 Nepřímé daně

Nepřímé daně je možné také najít pod názvem daně ze spotřeby a lze je rozdělit do dvou hlavních skupin, kterými jsou daně univerzální a selektivní. Univerzální je v daňovém systému České republiky jen daň z přidané hodnoty, ostatní nepřímé daně jsou uvaleny na konkrétní vybrané produkty, proto jsou selektivní.

6.2.1 Daň z přidané hodnoty

Předmět této daně je velmi rozsáhlý, je jím zejména dodání zboží nebo poskytnutí služby za úplat. Sazba je lineární a rozdělena do tří úrovní podle druhu zdaňovaného zboží nebo služby. Poplatníkem DPH je každá osoba, fyzická nebo právnická, která nakupuje zboží nebo služby a platí daň zahrnutou v jejich ceně. Plátcem je subjekt, který se jako plátcem zaregistruje na Finančním úřadě. Může se rozhodnout dobrovolně nebo má povinnost na základě překročení obrátu, jehož částka pro posouzení je jeden milion Kč za předchozích 12 kalendářních měsíců. Pokud je daň na vstupu nižší než na výstupu, plátcem odvádí částku, která je rozdílem mezi daní na vstupu a daní na výstupu, má tzv. vlastní daňovou povinnost. V případě nižší daně na výstupu než na vstupu má podnikatel nárok na odpočet. Daní na vstupu se rozumí daň, kterou plátcem zaplatil v ceně dodavatelům za provedená zdanitelná plnění. Daň na výstupu je daň, kterou plátcem připočítává k ceně prodávaného zboží nebo služeb. (finance.cz, 2016)

6.2.2 Spotřební daně

Spotřební daně se řadí mezi selektivní daně a všechny dohromady je upravuje Zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Patří sem šest produktů, kterých se spotřební daň

týká, jedná se o minerální oleje, líh, pivo, víno a meziprodukty, tabákové výrobky a surový tabák. (Zákon č. 353/2003 Sb.)

Předmětem daně je výroba těchto produktů a jejich dovoz, zpravidla se spotřební daně odvádí do rozpočtů země, kde je produkt spotřebován. (Vančurová, Láchová, 2016)

6.2.3 Energetické daně

Energetické daně se do daňového systému České republiky dostaly v souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie, upravuje je Zákon č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů. Lze je také najít pod názvem ekologické daně, jelikož mají sloužit k ochraně životního prostředí. Do této skupiny daní se řadí daň ze zemního plynu a některých dalších plynů, daň z pevných paliv a daň z elektřiny. Správcem daně jsou celní úřady. (BusinessInfo.cz, 2013)

6.3 Ostatní daňové příjmy

6.3.1 Pojistné na veřejné zdravotní pojištění

Veřejné zdravotní pojištění je upraveno Zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů. Účast v systému tohoto pojištění zajišťuje pojištěným osobám právo na zdravotní péči, která je hrazena v plné nebo částečné výši na území České republiky. (Veber, Srpová a kol., 2012)

Na pojistném musí být kromě malých výjimek účastny všechny osoby, které mají trvalý pobyt na území České republiky. Osoby, jež trvalý pobyt v České republice nemají, jsou povinny být evidovány u některé ze zdravotních pojišťoven a odvádět veřejné zdravotní pojištění, pokud mají pracovní poměr dle českých pracovněprávních předpisů u zaměstnavatele se sídlem v České republice. (Veber, Srpová a kol., 2012)

V případě osob v pracovněprávním poměru zaměstnavatel odvádí do rozpočtů zdravotních pojišťoven 13,5 % z vyměřovacího základu. Z této částky pojištění hradí jednu třetinu zaměstnanec a zbylé dvě třetiny zaměstnavatel. (Ministerstvo zdravotnictví České republiky, 2012)

U některých osob je plátcem veřejného zdravotního pojištění stát, jedná se například o nezaopatřené děti, poživatele důchodů, osoby pobírající peněžitou pomoc v mateřství

nebo příjemce rodičovského příspěvku. (Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, 2015b)

Osoby samostatně výdělečně činné platí veřejné zdravotní pojištění formou měsíčních záloh, vyměřovacím základem je 50 % rozdílu mezi příjmy ze samostatné činnosti a výdaji, které bylo nutno vyložit na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Zákonem je ale stanovena minimální výše vyměřovacího základu. Sazba činí stejně jako u zaměstnanců 13,5 %. (Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, 2015a)

6.3.2 Pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti

Jedná se o platbu, která v sobě obsahuje tři složky: pojistné na nemocenské pojištění, pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Konstrukce tohoto pojistného je mnohem složitější než u veřejného zdravotního pojištění a upravuje ji Zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Správu zajišťuje Česká správa sociálního zabezpečení a rozpočtově je toto pojistné určeno státnímu rozpočtu. (Veber, Srpová a kol., 2012)

Účast na platbě sociálního pojištění není na rozdíl od veřejného zdravotního pojištění povinna pro všechny osoby s trvalým pobytem na území České republiky.

Pojistné na nemocenské pojištění je povinné pouze u zaměstnanců. Osoby samostatně výdělečně činné se k platbě tohoto pojistného mohou přihlásit dobrovolně a poté mají nárok na stejné dávky jako zaměstnanci. Těmito dávkami jsou nemocenské, peněžité pomoci v mateřství, ošetrovné a vyrovnávací příspěvek v těhotenství a mateřství. (Zákon č. 187/2006 Sb.)

Pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti jsou povinni platit jak zaměstnanci, tak také osoby samostatně výdělečně činné v případě, že vykonávají hlavní činnosti. Pokud je vykonávána vedlejší výdělečná činnost, závisí na výši příjmů. Pokud by příjmy nedosáhly rozhodné částky, existuje také možnost se jako OSVČ přihlásit k platbě důchodového pojistného dobrovolně. (Zákon č. 155/1995 Sb.)

Sazby pojistného z vyměřovacího základu činí u zaměstnanců 31,5 %, z nichž přímo 6,5 % hradí samotní zaměstnanci a celá tato částka patří důchodovému pojištění.

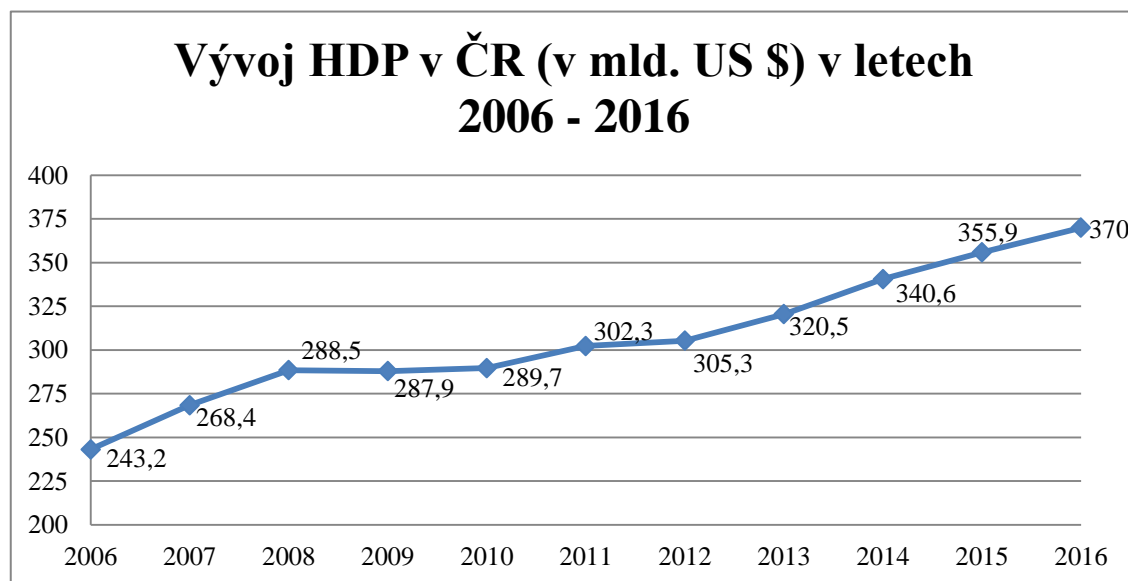
Zbýlých 25 % za ně platí zaměstnavatel. Z těchto 25 % je 2,3 % na nemocenské pojištění, 21,5 % na důchodové a 1,2 % činí příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. (finance.cz, 2017)

Osoby samostatně výdělečně činné hradí 29,2 % z vyměřovacího základu, ze kterých 28 % náleží důchodovému pojištění a 1,2 % příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. OSVČ, které se dobrovolně přihlásí k účasti na nemocenském pojištění, poté ještě platí 2,3 % z vyměřovacího základu. V případě OSVČ s výkonem vedlejší výdělečné činnosti, které se dobrovolně účastní důchodového pojištění, je sazba 28 %. (Česká správa sociálního zabezpečení, 2016)

Z důchodového pojištění jsou vypláceny tři skupiny důchodů, kterými jsou důchody starobní, invalidní a pozůstalostní. Z příspěvků na státní politiku zaměstnanosti nejsou občanům vypláceny jen peněžité transfery, které jsou označovány jako pasivní politika zaměstnanosti, ale také se jim stát snaží ulehčit sociální situaci pomocí dalších činností aktivní politiky. Pasivní politika zahrnuje podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci. Nástroje aktivní politiky zaměstnanosti jsou různé a patří sem rekvalifikace, investiční pobídky, veřejně prospěšné práce, společensky účelná pracovní místa, překlenovací příspěvek, příspěvek na zapracování a příspěvek při přechodu na nový podnikatelský program. (Hejduková, 2015)

6.4 Hrubý domácí produkt České republiky

Obrázek č. 10: Vývoj HDP v ČR v letech 2006 – 2016

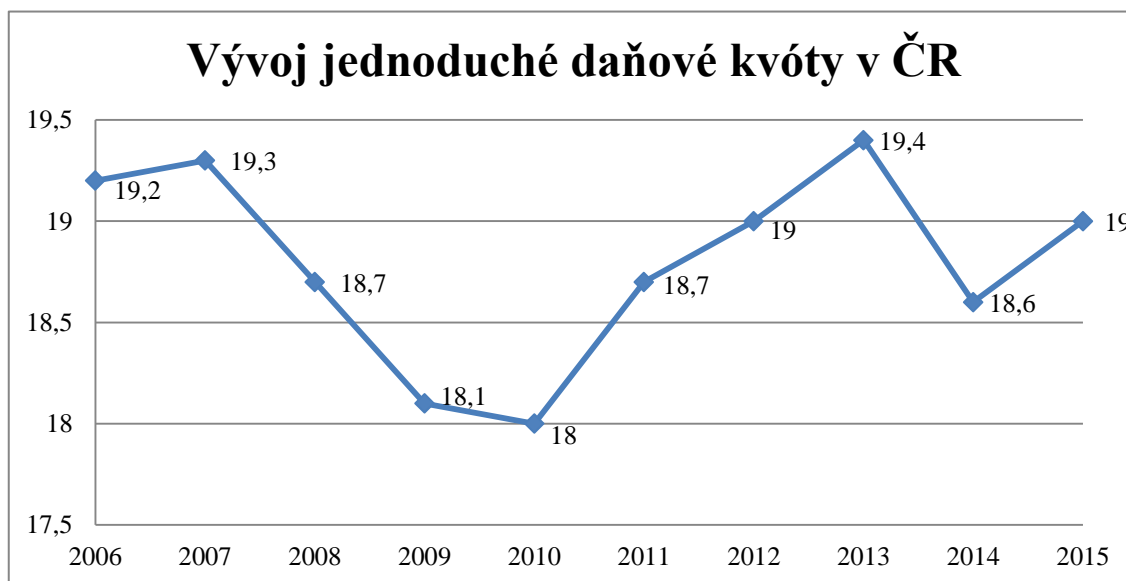

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Vývoj hrubého domácího produktu v České republice na obrázku č. 10 se od vývoje na obrázku č. 3 v kapitole č. 3.1 Definice HDP liší tím, že je vyjádřen v běžných cenách a pro lepší srovnání s vybranými zeměmi přepočten na miliardy amerických dolarů. Pokud se tedy nezohlední inflace a použije se nominální HDP, kromě období mezi lety 2008 a 2009, kdy došlo k mírnému poklesu, je možné pozorovat v České republice růst HDP. Oproti vyčíslení ve stálých cenách roku 2010, kdy v letech 2011 až 2013 reálný HDP v České republice klesal, u nominálního k poklesu nedošlo, ale je zde ve stejném období viditelné snížení tempa růstu.

6.5 Jednoduchá daňová kvóta

Obrázek č. 11: Vývoj jednoduché daňové kvóty v ČR

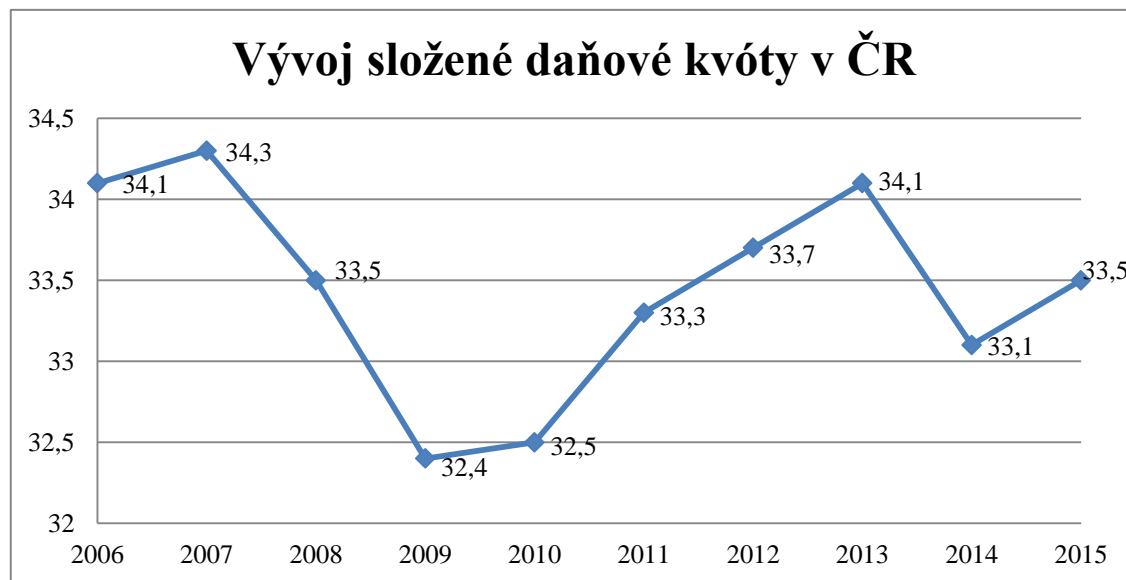
Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Vývoj jednoduché daňové kvóty v České republice je mezi lety 2006 a 2015 kolísavý, ve sledovaném období ukazatel dosáhl nejnižší hodnoty 18 % v roce 2010 a nejvyšší v roce 2013, kdy byla jednoduchá daňová kvóta vypočtena ve výši 19,4 %. Pro Českou republiku jsou hodnoty tohoto ukazatele známy od roku 1993, kdy se stala samostatnou republikou, v tomto roce také dosáhla nejvyššího daňového zatížení 22,8 %. V dalších letech došlo k výraznějšímu růstu jen v období 2001 až 2004. Česká republika vstoupila v roce 2004 do Evropské unie a musela mít harmonizovanou svou legislativu s legislativou právě Evropské unie, přípravná politika již probíhala v obdobích před vstupem, proto byl způsoben růst již od roku 2001. V období ekonomické krize od roku 2008 do roku 2010 se výše HDP v běžných cenách v České republice pohybovala na srovnatelných hodnotách, zatímco jednoduchá daňová kvóta vykazovala znatelný pokles z 19,3 % na 18 %. Tento fakt tedy ukazuje, že daňové příjmy České republiky neklesaly v závislosti na vývoji HDP. 1. ledna 2014 nabyl účinnosti Nový občanský zákoník, který přinesl spoustu změn v oblasti daní. Těmto změnám je možné přisoudit pokles jednoduché daňové kvóty. Průměr zemí OECD pro rok 2015 ještě nebyl zveřejněn, ale v roce 2014 činil 25,1 %, Česká republika se v tomto roce pohybovala na hodnotě 18,6 %, je tedy výrazně pod průměrem. V roce 2015, kdy je známa zatím poslední hodnota tohoto ukazatele, bylo daňové zatížení dle jednoduché

daňové kvóty občanů v České republice 19 %. Ze všech zemí OECD měla nižší hodnotu jen Korea a z Evropské unie pouze Slovenská republika, u obou zemí činila shodně 18,5 %.

6.6 Složená daňová kvóta

Obrázek č. 12: Vývoj složené daňové kvóty v ČR

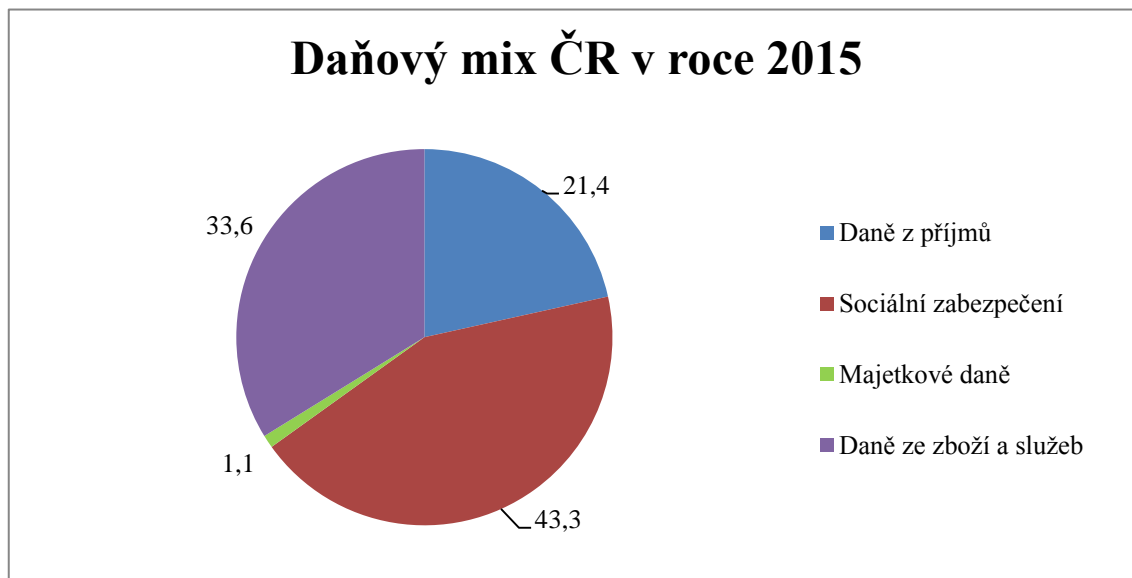

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Vývoj složené daňové kvóty je svým historickým trendem téměř shodný s vývojem jednoduché daňové kvóty. Data jsou opět k nalezení od roku 1993 a v tomto roce stejně jako u jednoduché kvóty byla vypočtena nejvyšší hodnota 37,1 %. Ze všech období od roku 1993 až do současnosti bylo nejnižší daňové zatížení, pokud se vezmou v úvahu daňové příjmy včetně příspěvků na sociální zabezpečení, v roce 2009. Průměr složené kvóty zemí OECD byl pro rok 2015 zatím odvozen z roku 2014, nejedná se tedy o přesnou hodnotu. Tato odhadovaná hodnota činí 34,3 %, Česká republika je s 33,5 % mírně pod úrovní průměru. Pokud se ale vezme v úvahu fakt, že výši jednoduché kvóty se řadí mezi země s nejnižším daňovým zatížením svých obyvatel, je jasné, že platby na sociální pojistné, které jsou jediným rozdílem mezi těmito dvěma ukazateli, jsou v České republice vybírány ve velmi vysoké výši. Tento fakt zobrazuje následující obrázek č. 13, který znázorňuje procentuální podíl jednotlivých skupin daní na celkových daňových příjmech České republiky. Ze všech daňových příjmů obyvatelé

odvedli do veřejných rozpočtů 43,3 % prostřednictvím příspěvků na sociální zabezpečení.

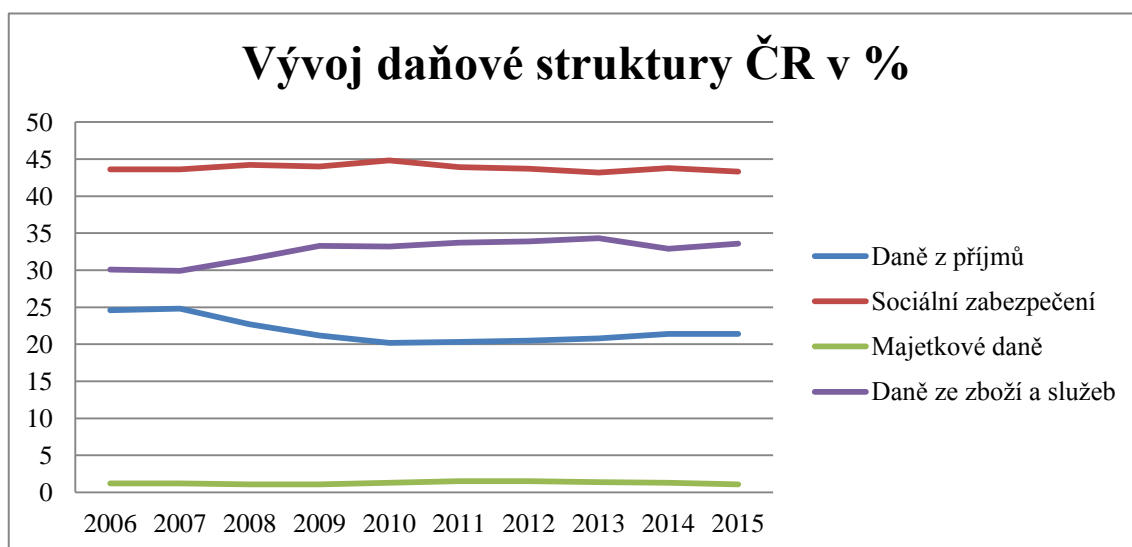
Obrázek č. 13: Daňový mix ČR v roce 2015

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 13 dále ukazuje, že druhou největší skupinu příjmů tvoří daně ze zboží a služeb, pomyslné třetí místo zabírají daně z příjmů s podílem 21,4 %. Majetkové daně jsou oproti ostatním příjmům vcelku zanedbatelné, v roce 2015 byla jejich výše pouze 1,1 % ze všech daňových příjmů včetně sociálního pojistného.

Obrázek č. 14: Vývoj daňové struktury v České republice

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Graf na obrázku č. 14 ukazuje, že ve sledovaném období 2006 – 2015 se struktura daňové soustavy České republiky zásadně nezměnila. Majetkové daně měly po celou dobu nejnižší podíl na všech daňových příjmech, průměrná výše byla 1,27 %. Nejvyšší podíl naopak vždy měly příspěvky na sociální zabezpečení, jejich průměrná hodnota se pohybovala okolo 43,8 %. Na daních z příjmů se projevila ekonomická krize, proto po roce 2007 došlo k jejich poklesu. Česká republika po vstupu do Evropské unie neměla sjednocené minimální sazby spotřebních daní s legislativou EU, bylo jí ale uznáno tříleté přechodné období pro harmonizaci. Změny se dotkly obzvláště daně z tabákových výrobků, u cigaret činila sazba daně v České republice pouhých 56 % z minimální výše, kterou požadovala EU. Tomuto faktu může být připsána skutečnost, že příjmy z daní ze zboží a služeb v roce 2007 vzrostly.

7 Daňové zatížení Francie

Francie patří mezi státy Evropské unie s nejvyšší daňovou kvótou, její výši se řadí ke skandinávským zemím Švédsko, Dánsko, Finsko a k Belgii.

7.1 Přímé daně

Mezi přímé daně ve Francii patří daň z příjmu právnických osob, daň z příjmu fyzických osob, daň z bohatství, dědická a darovací daň, silniční daň a místní přímé daně (daň z nemovitosti a z obydlí).

7.1.1 Daň z příjmů právnických osob

Touto daní jsou ve Francii zatíženy zisky korporací, akciových společností, společností s ručením omezeným a vybraných sdružení. Například pro veřejné obchodní společnosti, nadace nebo také společnosti s ručením omezeným, které mají jen jednoho zakladatele, existuje ve Francii možnost volby, zda své zisky zdaní daní z příjmů právnických osob nebo osobní důchodovou daní. Základ daně se vyjadřuje na základě principu teritoriality. Tento princip za zisky společností považuje jen ty, které byly vytvořeny na území Francie, zahraniční zisky se zde nezahrnují. Pro mateřské společnosti, které v dceřiných společnostech ovládají alespoň 95 % kapitálu, je možnost daňového sjednocení. V tomto případě může mateřská společnost do svých zdanitelných zisků zahrnout i zisky společností dceřiných, ale většinou této možnosti společnosti nevyužívají a za základ daně považují jen své vlastní zisky. Společnosti mohou využít daňové úlevy jako například osvobození od daně a slevy na dani, které ale nejsou moc významné. Sazba daně je diferencována do těchto skupin:

- standardní sazba činí 33 a 1/3 % a je určena pro společnosti, které dosáhli obrátu bez daně vyššího než 7 630 000 EUR, pokud převýší tuto hranici a dále výše jejich daně z příjmu právnických osob přesáhne 763 000 EUR, musí platit sociální příplatek ve výši 3,3 % zisku,
- snížená sazba činí 15 % pro společnosti, které nesplnily minimální hranici obrátu pro standardní sazbu, druhou podmínkou je splacený základní kapitál a vlastnictví nejméně ze 75 % fyzickými osobami, pokud jsou tyto podmínky splněny, prvních 38 120 EUR zisku podléhá snížené sazbě a zbytek převyšující tuto hranici je zdaněn standardní sazbou,

- třetí skupina sazeb je určena pro neziskové organizace - pokud mají kromě nevýdělečných aktivit příjmy z majetku, jsou tyto příjmy zdaněny sazbou 24 %, kapitálové výnosy například z dluhopisů podléhají sazbě 10 %. (Code général des impôts, 2017)

Společnosti s obratem, který přesáhne 15 000 000 EUR, mají povinnost platit minimální daň. Tato daň je diferencována dle výše ročního obratu v následující tabulce.

Tabulka č. 1: Přehled minimálních daní ve Francii

Roční obrat (EUR)	Minimální daň (EUR)
15 000 000 – 75 000 000	20 500
75 000 000 – 500 000 000	32 750
500 000 000 a více	110 000

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017 dle Code général des impôts, 2017

Zaplacenou minimální daň je poté možno uvést jako odpočitatelnou položku u daně z příjmu právnických osob.

(Velvyslanectví České republiky v Paříži, 2016)

7.1.2 Daň z příjmů fyzických osob

Osobní důchodové dani podléhají osoby, které jsou považovány za rezidenty Francie. Ve Francii není daňová povinnost vypočtena pro jednotlivce, jako je tomu například v České republice, ale za celou domácnost. Za domácnost se považují manželé a jejich svobodné děti do 18 let nebo do 25 let, pokud studují. Základem daně je souhrn příjmů všech členů domácnosti, za tyto příjmy jsou považovány příjmy ze zaměstnání, z podnikání, z nemovitého majetku, ze zemědělství, profesní příjem, investiční a kapitálové příjmy. Zákon stanovuje daňové úlevy, kterými jsou osvobozené příjmy, odčitatelné položky od základu daně nebo slevy na dani. Celkový základ daně je poté upraven na základ daně za poměrnou část pomocí koeficientů, které se liší v závislosti na rodinném stavu poplatníka a počtu dětí. Sazba je ve Francii progresivní a její výši pro rok 2017 řeší následující tabulka č. 2.

Tabulka č. 2: Sazby daně z příjmu fyzických osob ve Francii

Zdanitelný příjem na osobu (EUR)	Sazba (%)
Nižší než 9 710	0
9 710 – 26 818	14
26 818 – 71 898	30
71 898 – 152 260	41
Vyšší než 152 260	45

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle JDN, 2017

7.1.3 Daň z nemovitosti a daň z obydlí

Jedná se o dvě rozdílné daně, ale mohou být placeny kumulativně, pokud obyvatel domu je zároveň vlastníkem. Sazby daně jsou rozdílné dle typu nemovitosti, rozlišují se například zastavěné a nezastavěné pozemky, neobydlené objekty. Pro každou skupinu nemovitostí je určen zvlášť předmět zdanění, sazby a ostatní informace k výpočtu výsledné částky daňové povinnosti. Stejně jako v České republice je daň z nemovitosti stanovena dle stavu k prvnímu dnu zdaňovacího období a je odváděna do rozpočtů obcí, kde se daná nemovitost nachází. (Láchová, 2007)

7.1.4 Příspěvek na veřejnoprávní audiovizuální vysílání

Jedná se také o místní daň, která souvisí s platbou daně z bydlení, pokud je obydlí vybaveno televizí nebo podobným zařízením k příjmu televizního vysílání. (BusinessInfo.cz, 2016)

7.1.5 Daň z bohatství

Tato daň může být také nazývána jako daň z majetku. Poplatníky jsou fyzické osoby, jejichž movitý i nemovitý majetek upravený o závazky k prvnímu dni zdaňovacího období přesahuje částku 1 300 000 EUR. Toto je hranice pro posouzení bohatství, ale již majetek od 800 000 EUR do 1 300 000 EUR je zdaňován sazbou 0,5 %. Sazba je progresivní dle hodnoty majetku a výše daně je počítána dle jednotlivých pásem. Například výpočet vlastníka majetku ve výši 1 330 000 EUR bude následující:

- $(1\,300\,000 - 800\,000) \cdot 0,5\% = 2\,500$ EUR
- $(1\,330\,000 - 1\,300\,000) \cdot 0,7\% = 210$ EUR

Celkově tedy zaplatí $2\,500 + 210 = 2\,710$ EUR.

(LeParticulier.fr, 2017)

7.2 Nepřímé daně

Mezi nepřímé daně se řadí daň z přidané hodnoty a akcízy.

7.2.1 Daň z přidané hodnoty

Daň z přidané hodnoty je ve Francii upravována podobnými legislativními předpisy jako v ostatních zemích Evropské unie. V roce 2017 ve Francii diferencují sazbu do čtyř skupin:

- základní sazba 20 %, které podléhá většina zboží a služeb,
- mezisazba 10 %, kterou jsou zdaňovány např. restaurační služby nebo ubytování,
- snížená sazba 5,5 % například pro potraviny, poskytování energie z obnovitelných zdrojů
- super snížená sazba 2,1 % se používá pro zdanění např. léčiv nebo některých tištěných médií (TVA Calc, 2017)

7.2.2 Akcízy

Pojem akcízy se používá pro spotřební daně a stejně jako v České republice jsou ve Francii vymezeny směrnicemi Evropské unie. Jedná se tedy o stejné komodity, kterými jsou tabákové a alkoholické výrobky, minerální oleje. (Široký, 2013)

7.3 Příspěvky na sociální pojištění

Sociální pojistné se ve Francii skládá ze tří hlavních částí, kterými jsou příspěvky nemocenské, důchodové a rodinné dávky. Dále je vybírán příspěvek na nezaměstnanost a na doplňkový důchod. Zdravotní pojištění je ve Francii obsaženo v platbách nemocenského pojištění, obyvatelé si ale většinou zařizují doplňkové pojištění, jelikož z veřejného zdravotního pojištění jim je kromě několika případů placena jen část výdajů na zdravotní péči. (Široký, 2013)

Ve Francii je sociální pojistné počítáno z celkových mezd a platů nebo ze stropů sociálního zabezpečení. Tento strop je stanoven vždy dle vývoje mezd a pro rok 2017 činí měsíční strop částku 3 269 EUR. (JDN, 2016a)

System sociálního pojištění je ve Francii velmi složitý a následující tabulka č. 3 přiblíží jednotlivé základy a sazby v roce 2017, jaké platí zaměstnavatel a jaké zaměstnanec.

Tabulka č. 3: Sazby sociálního pojištění ve Francii

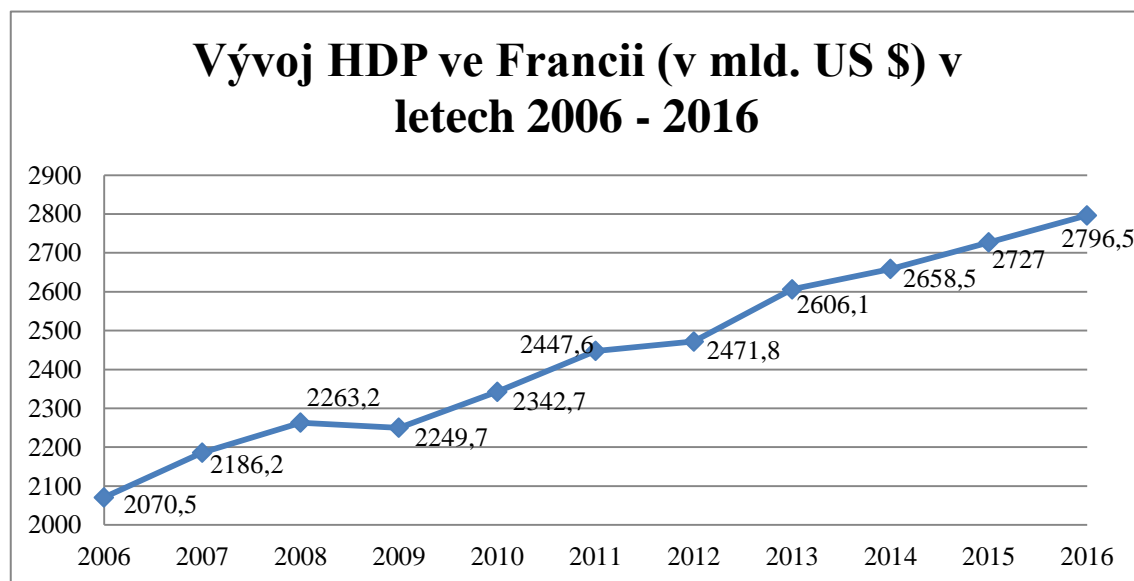
Příspěvek	Základ	Sazba zaměstnavatel (%)	Sazba zaměstnanec (%)
Zdravotní	Celková mzda	12,84	0,75
Rodinný	Celková mzda	5,25	-
Starobní důchod	Mzda po 1 měsíční strop	8,55	6,9
Pozůstalostní důchod	Celková mzda	1,55	0,35
Pracovní úrazy	Celková mzda	Proměnlivé	
Na nezaměstnanost	Mzda po 4 měsíční stropy	4	2,4
Na bydlení (všechny společnosti)	Mzda po 1 měsíční strop	0,1	-
Na bydlení (více než 20 zaměstnanců)	Mzda po 1 měsíční strop	0,4	-
Na bydlení (více než 20 zaměstnanců)	Mzda přes 1 měsíční strop	0,5	-
Sociální odvody (CSG a CRDDS)	98,25 % ze mzdy do 4 měsíčních stropů, poté 100 %	-	8

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle JDN, 2016b

Sazby k příspěvku na doplňkový důchod jsou velmi diferencovány v závislosti na tom, zda je zaměstnanec vedoucí pracovník či nikoliv a na výši mzdy.

7.4 Hrubý domácí produkt Francie

Obrázek č. 15: Vývoj HDP ve Francii v letech 2006 – 2016

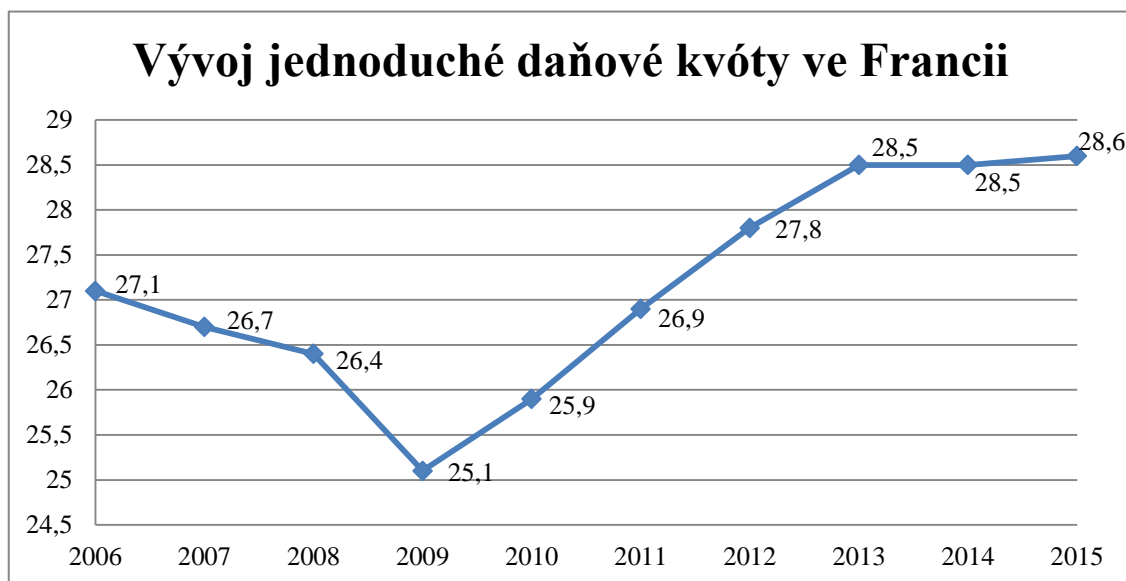

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 15 znázorňuje vývoj hrubého domácího produktu Francie v letech 2006 až 2016. Jedná se o hodnoty HDP v běžných cenách. Stejně jako v ostatních zemích došlo k poklesu HDP v roce 2008, kdy nastala ekonomická krize, v následujících obdobích hrubý domácí produkt ve Francii opět rostl. V letech 2014 až 2016 jsou známy pouze prozatímní hodnoty.

7.5 Jednoduchá daňová kvóta

Obrázek č. 16: Vývoj jednoduché daňové kvóty ve Francii

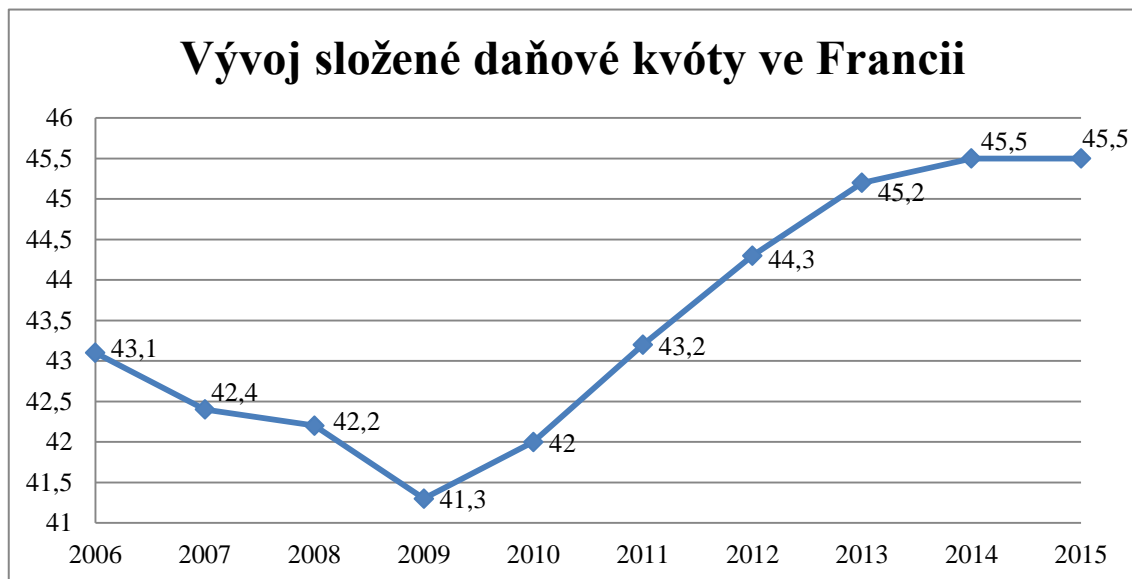

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 16 ukazuje vývoj jednoduché daňové kvóty v období mezi lety 2006 a 2015 ve Francii. Hodnoty tohoto ukazatele jsou vyjádřeny v procentech. Pro rok 2016 ještě nejsou data známa. Mezi lety 2006 a 2008 docházelo k mírnému poklesu daňové kvóty, v roce 2008 tempo poklesu vzrostlo a daňová kvóta klesla o 1,3 %. V dalších letech jednoduchá daňová kvóta rostla a v roce 2015 se její hodnota pohybuje kolem 28,5 %, což je nejvyšší hodnota od roku 1965, kdy je známa nejstarší hodnota.

7.6 Složená daňová kvóta

Obrázek č. 17: Vývoj složené daňové kvóty ve Francii

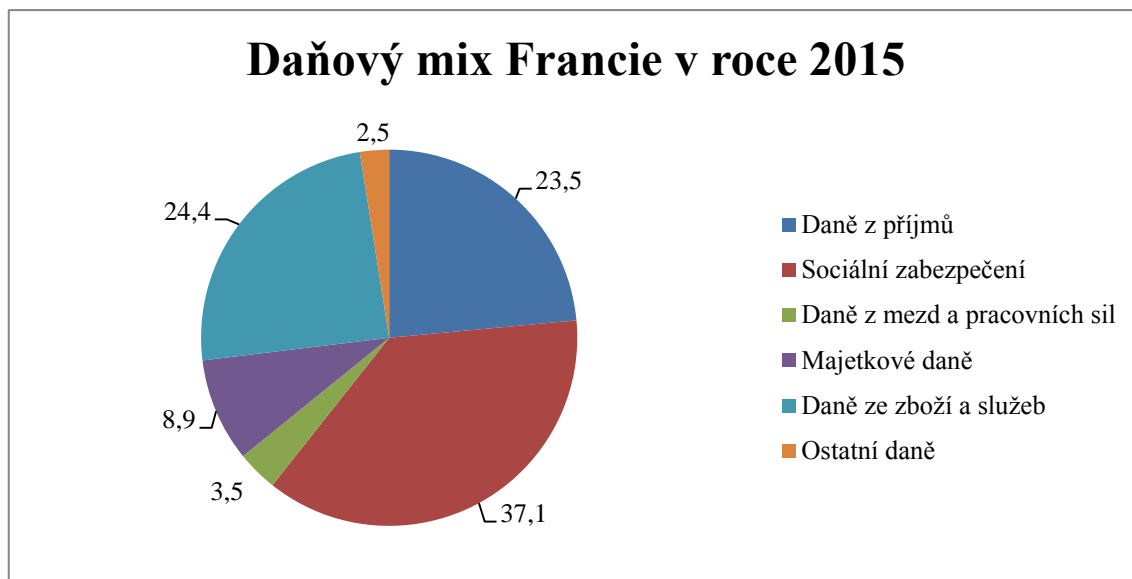

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Pokud jsou do daňových příjmů Francie v čitateli zahrnuty i příjmy ze sociálního pojistného, dosahuje Francie po Dánsku druhou nejvyšší hodnotu tohoto ukazatele ze všech zemí OECD. Průměr zemí OECD byl v roce 2015 odhadovaný 34,3 %, Francie s hodnotou 45,5 % tento průměr tedy výrazně převýšila.

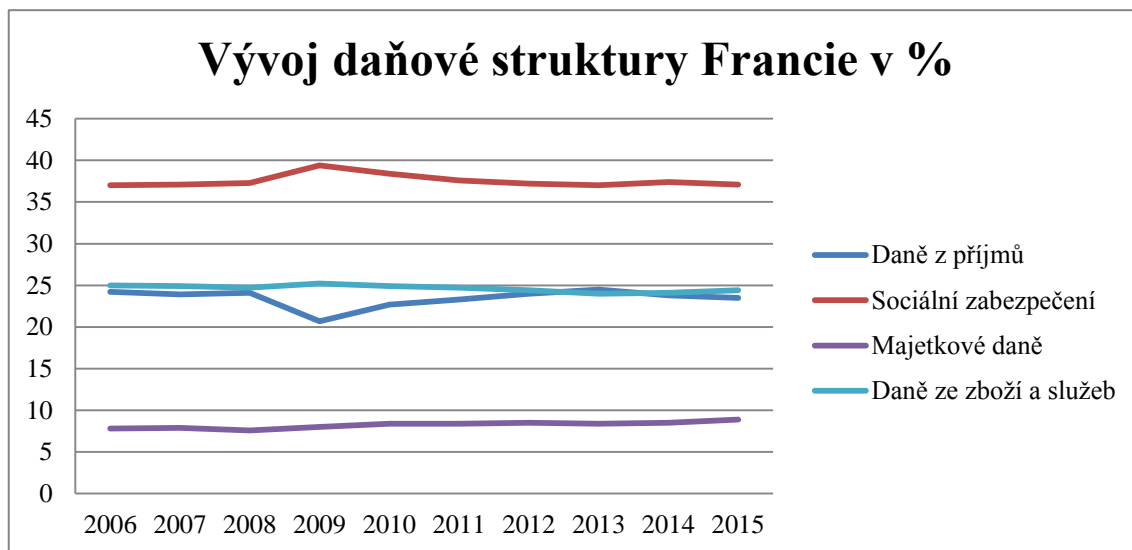
Obrázek č. 18 řeší strukturu daňových příjmů Francie v roce 2015, největší podíl na všech daňových příjmech Francie tvoří sociální zabezpečení. V grafu je použita klasifikace daňových příjmů dle OECD. Druhou největší skupinu tvoří daně ze zboží a služeb, jen o 0,9 % méně zabírají daně z příjmů. Majetkové daně, srážkové daně z mezd a ostatní daně spolu dohromady činí 14,9 %. Jak již bylo zmíněno, Francie patří ke skupině států s velmi vysokými příspěvky na sociální zabezpečení, z veškerých daňových příjmů země se úroveň těchto příspěvků pohybuje kolem 37 %. Více než dvě třetiny jsou odváděny do rozpočtů zaměstnavatelů, kteří si tuto částku ale mohou zahrnout jako odčitatelnou položku pro výpočet daně z příjmů právnických osob. Tohoto faktu je možné si všimnout na obrázku č. 19, který znázorňuje vývoj podílu jednotlivých daňových příjmů na celkových v letech 2006 až 2015, když v roce 2009 vzrostly příjmy ze sociálního zabezpečení, zatímco daně z příjmů klesly. Hodnoty daní ze zboží a služeb se dlouhodobě vyjma let po ekonomické krizi pohybují ve srovnatelné výši jako hodnoty daní z příjmů.

Obrázek č. 18: Daňový mix Francie v roce 2015

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 19: Vývoj daňové struktury ve Francii

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

8 Daňové zatížení Německa

Stejně jako u předchozích zemí je v této kapitole rozdělen daňový systém Německa na přímé a nepřímé daně.

8.1 Přímé daně

Mezi přímé daně vybírané v Německu se řadí daň z příjmů právnických osob, daň z příjmů fyzických osob, solidární příspěvek a církevní daň. Dále do této skupiny patří majtkové daně, například daň z nemovitostí, daň dědická a darovací, daň z převodu nemovitostí a silniční daň.

8.1.1 Daň z příjmů právnických osob

Této dani podléhají subjekty se sídlem v Německu, mohou jimi být např. akciové společnosti, společnosti s ručením omezeným, družstva, občanská sdružení a nadace. Základem daně jsou veškeré zdanitelné příjmy právnické osoby. Sazba činí 15 % ze základu daně. V zákoně jsou dále obsaženy uznatelné náklady, odčitatelné položky, podmínky pro skupinové zdanění nebo zvláštní ustanovení pro pojišťovny a penzijní fondy. (Körperschaftsteuergesetz, 2017)

8.1.2 Daň z příjmů fyzických osob

Daň z příjmů fyzických osob je placena daňovými rezidenty i nerezidenty Německa. Rezidenti mají povinnost tuto daň odvést z veškerých svých příjmů i mimo území Německa a nerezidenti odvádějí daň jen z příjmů, které jim náležely v Německu. Mezi zdanitelné příjmy lze dle zákona zařadit příjmy ze zemědělství a lesnictví, z podnikání, ze samostatné výdělečné činnosti, ze závislé činnosti, z kapitálového majetku, výnosy z nájmu a pronájmu a ostatní příjmy. Zákon dále vymezuje osvobozené příjmy, odčitatelné položky a slevy na dani. V Německu existuje kromě zdanění jednotlivce možnost zdanění manželů. Základní nezdánitelnou částí pro každého poplatníka je pro rok 2017 částka 8 820 EUR. Sazba daně je progresivní a pro každé pásmo je dále navíc stanoven vlastní vzorec pro výpočet daně. Následující tabulka č. 4 shrnuje sazby pro jednotlivá pásma na rok 2017. Příjmy z kapitálového majetku mají samostatnou sazbu daně ve výši 25 %. (Einkommensteuergesetz, 2017)

Tabulka č. 4: Sazby daně z příjmů fyzických osob v Německu

Roční zdanitelný příjem (EUR)	Sazba (%)
Do 8 820	0
8 821 – 13 769	14 – 24
13 770 – 54 057	24 – 42
54 058 – 256 303	42
Nad 256 303	45

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle Einkommensteuergesetz, 2017

8.1.3 Solidární příplatek

Pro právnické i fyzické osoby v Německu je povinnost platit takzvaný solidární příspěvek. Tato daň má sazbu ve výši 5,5 % z odváděné daně z příjmů právnických nebo fyzických osob. Vezme-li se například daň z příjmů právnických osob, u které je sazba 15 %, poté solidární příplatek je 5,5 % z této sazby, což činí 0,825 %. Celkově tedy bude odvedeno 15,825 %. (BusinessInfo.cz, 2017)

8.1.4 Živnostenská daň

Živnostenské dani podléhají příjmy osob samostatně výdělečně činných, ale také osobních a kapitálových společností. OSVČ a osobní společnosti mají zákonem stanovenou nezdanitelnou částku ve výši 24 500 EUR. Pro ostatní subjekty je tato částka 5 000 EUR. Základní sazba daně je 3,5 %, tu si dále zvyšují jednotlivé obce. (Gewerbsteuergesetz, 2017)

8.1.5 Církevní daň

Pokud jsou obyvatelé Německa přihlášení k některé z církví, musí dále odvádět takzvanou církevní daň. Příjmy z této daně jsou používány k financování církví a náboženských organizací. Sazba církevní daně je rozdílná pro různé spolkové země, pohybuje se ale v malém rozmezí 8 % až 9 % z odvedené daně z příjmu fyzických osob. (IMACC, 2017)

8.1.6 Daň z nemovitostí

Dani podléhá veškerý nemovitý majetek a nezáleží na tom, zda je nebo není určen k podnikání. Daň z nemovitosti se v Německu liší v závislosti na existenci místního koeficientu obec od obce. (Široký, 2013)

8.1.7 Silniční daň

Předmětem silniční daně jsou motorová a přípojná vozidla určená k užívání na veřejných silnicích, nemusí být určena k podnikání. Zákon stanovuje vozidla, která jsou od zdanění osvobozena, jedná se například o vozidla armády, policie apod. Sazba se liší podle zdvihového objemu motoru, hmotnosti vozidla a také dle emisí a pro jednotlivé skupiny vozidel je určena jako částka v peněžních jednotkách. (Kraftfahrzeugsteuergesetz, 2017)

8.1.8 Daň dědická a darovací

Této dani podléhá nabytí majetku děděním po zemřelém nebo darováním. Další skupinou je majetek rodinné nadace, který je posuzován pouze jednou za 30 let. Za odečitatelné položky lze u dědické daně považovat například náklady na pohřeb nebo dluhy zemřelého. Sazba daně se spolu s nezdanitelnou částkou liší dle vztahu mezi nabyvatelem a zemřelým nebo dárce. Sazby se dále dělí podle hodnoty majetku. Například pro nabývaný majetek v hodnotě do 75 000 EUR jsou sazby diferencovány v rozmezí 7 % až 30 %. Naopak pro majetek, jehož hodnota přesáhne 26 milionů EUR, jsou sazby mezi 30 % a 50 %. (Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz, 2017)

8.2 Nepřímé daně

8.2.1 Daň z přidané hodnoty

V Německu se sazby daně z přidané hodnoty dělí do dvou skupin. Základní sazba, které podléhá většina prodeje zboží nebo poskytnutí služby, činí 19 %. Snížená sazba je v Německu 7 % a podléhají jí např. základní potraviny a nápoje, knihy, ale také chov dobytka, pěstování rostlin, vstupné do divadel nebo cirkusová představení. (Umsatzsteuergesetz, 2017)

8.2.2 Spotřební daně

Německo jako člen Evropské unie musí dodržovat její legislativu, stejně jako ostatní země vybírá daň z alkoholických a tabákových nápojů a z minerálních olejů. Dále jsou vybírány z ostatních energetických surovin, do kterých spadá např. zemní plyn a uhlí, elektřiny nebo kávy.

8.3 Příspěvky na sociální pojištění

Sazby sociálního pojistného pro rok 2017 jsou shrnuty v následující tabulce č. 5. U většiny příspěvků se zaměstnavatel a zaměstnanec podílí na odvodech rovným dílem.

Tabulka č. 5: Sazby sociálního pojistného v Německu

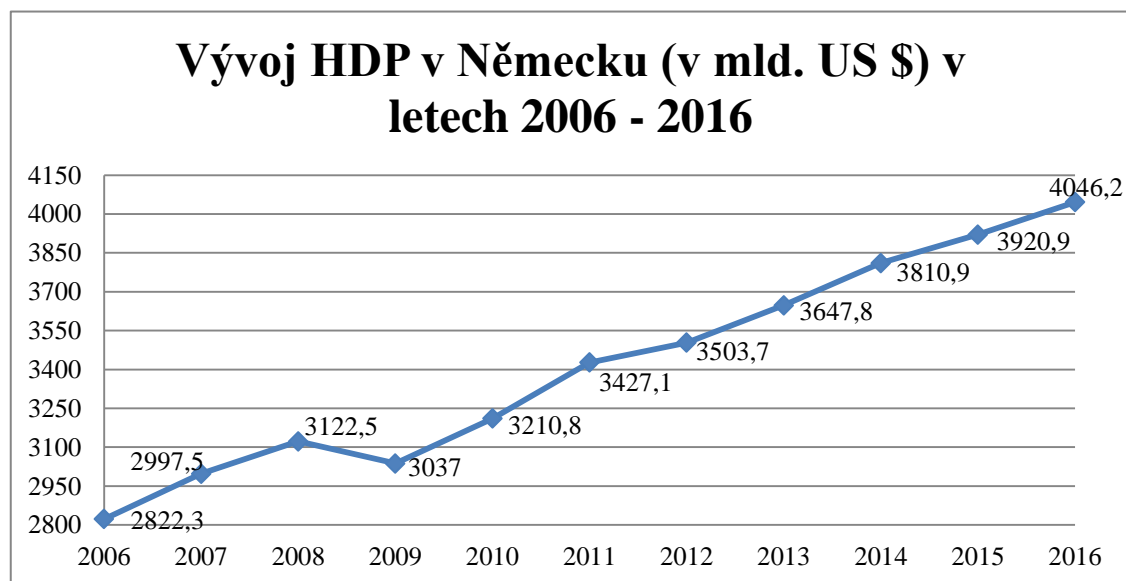
Příspěvek	Sazba zaměstnavatel (%)	Sazba zaměstnanec (%)
Zdravotní pojištění	7,3	7,3
Důchodové pojištění	9,35	9,35
Na nezaměstnanost	1,5	1,5
Ošetřovatelská péče	1,275	1,275

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017 dle Lohn-Info, 2017

Ve spolkové republice Sasko je ošetřovatelská péče placena v jiném poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem než v ostatních zemích. Zaměstnanec v roce 2017 odvádí 1,775 % a zaměstnavatel pouze 0,775 %. Pokud se jedná o osoby, které již dosáhli věku 23 let a jsou bezdětné, sazba pro ošetřovatelskou péči se jim zvyšuje o 0,25 %. V Německu existuje takzvané hornické důchodové připojištění, pro zaměstnance zůstává stejná sazba jako u základního důchodového pojištění, u zaměstnavatele se sazba 9,35 % mění na 15,45 %. (Lohn-Info, 2017)

8.4 Hrubý domácí produkt Německa

Obrázek č. 20: Vývoj HDP V Německu v letech 2006 – 2016

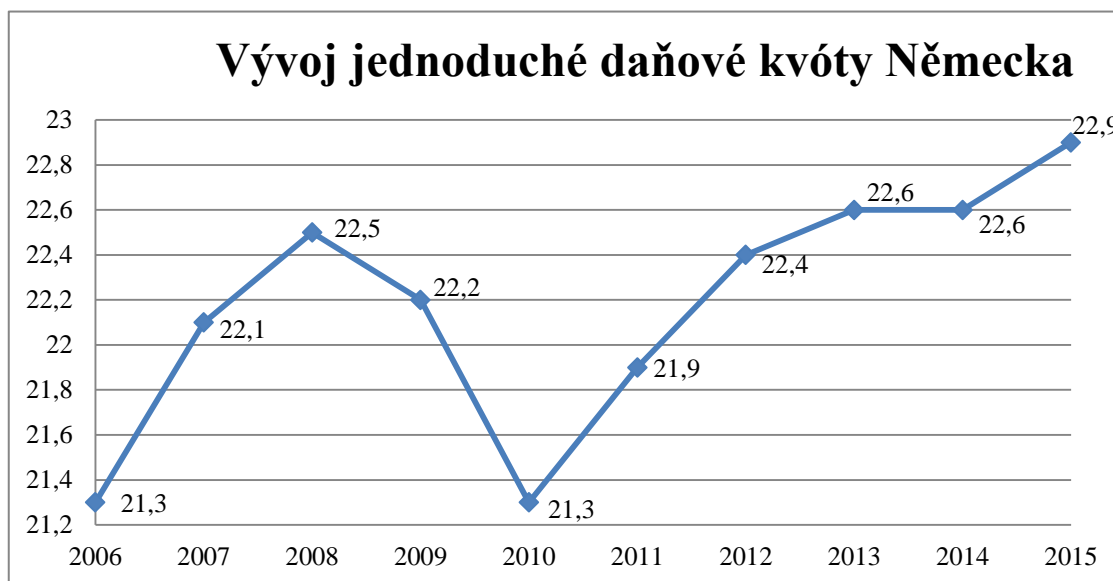

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 20 znázorňuje vývoj hrubého domácího produktu Německa. Ani silná ekonomika Německa se nevyhnula celosvětové ekonomické krizi a po roce 2008 taktéž došlo k poklesu hrubého domácího produktu. Velmi rychle se ale Německá republika s následky krize vyrovnala a od roku 2009 až do roku 2016 vykazuje vysoké meziroční tempo růstu. V roce 2016 se hodnota HDP dostala na částku 4 046,2 mld. amerických dolarů.

8.5 Jednoduchá daňová kvóta

Obrázek č. 21: Vývoj jednoduché daňové kvóty v Německu

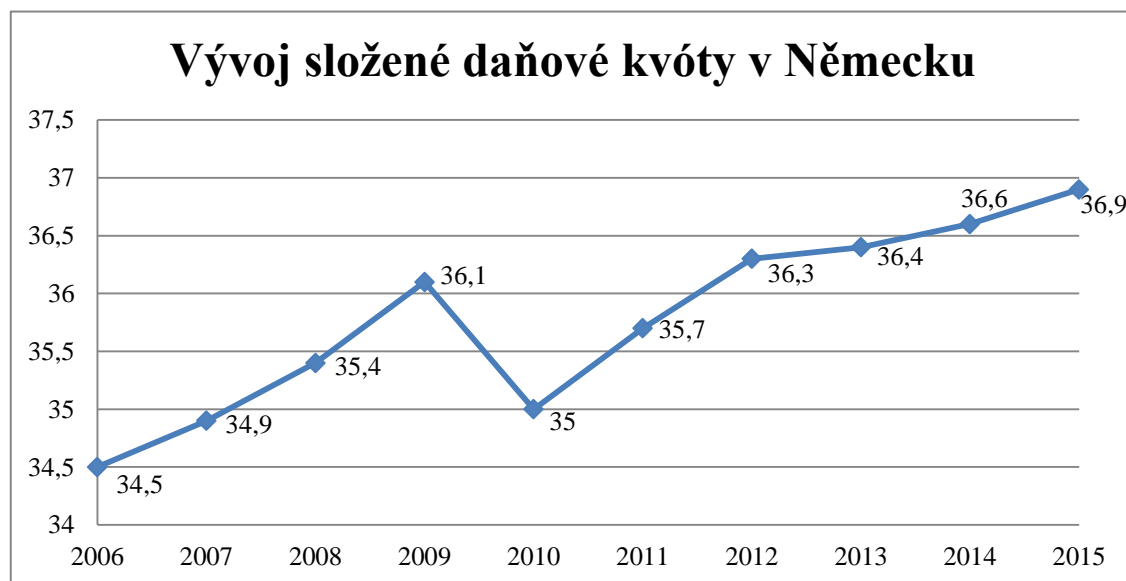

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Jednoduchá daňová kvóta Německa dosahuje ve sledovaném období 2006 – 2015 kolísavých hodnot, ale jedná se o velmi malé rozmezí maximálně 1,6 % mezi nejnižší a nejvyšší hodnotou. V roce 2015 se s hodnotou 22,9 % řadilo Německo mezi země se středním daňovým zatížením podle vzorce jednoduché daňové kvóty.

8.6 Složená daňová kvóta

Obrázek č. 22: Vývoj složené daňové kvóty v Německu

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

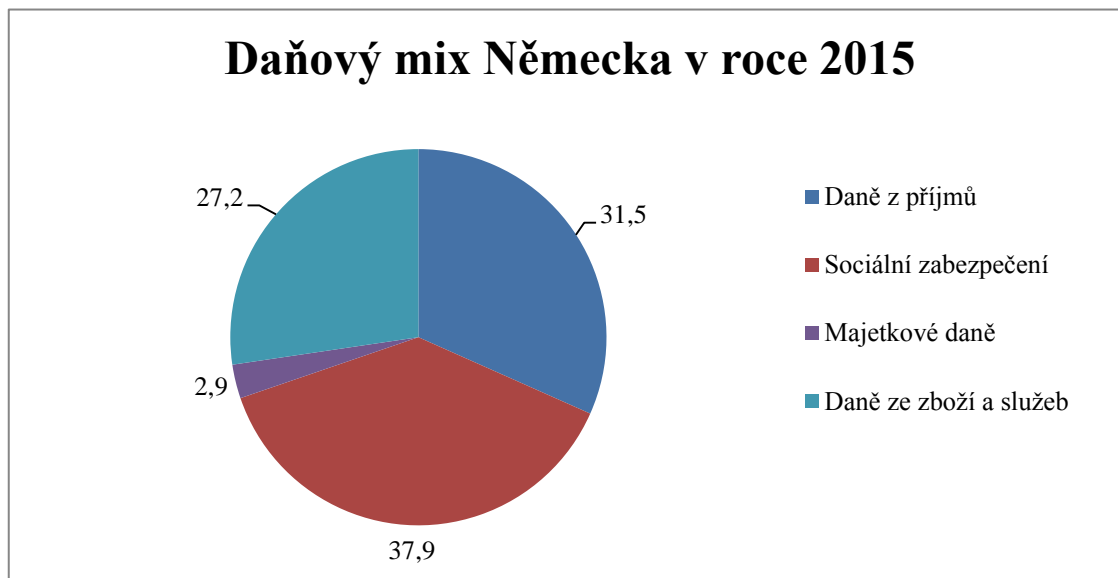
Pokud se posuzuje ukazatel složená daňová kvóta, Německo se stále řadí mezi země OECD se středním daňovým zatížením. Dá se říci, že vývoj složené daňové kvóty Německa kopíruje tvar vývoje jednoduché kvóty. V roce 2010 došlo oproti roku 2009 k mírnému meziročnímu poklesu z 36,1 % na 35 %. V dalších letech míra přerozdělení pomocí veřejných rozpočtů opět rostla.

Stejně jako u ostatních zemí i Německo má nejvyšší podíl daňových příjmů ze sociálního zabezpečení, z celkových příjmů se jedná o 37,9 %. Druhou největší skupinou v daňovém mixu Německa jsou daně z příjmů s 31,5 %. Jen o 4,3 % méně zabírá skupina daní ze zboží a služeb a velmi nepatrný podíl na všech daňových příjmech mají majetkové daně. Vývoj daňové struktury Německa je za období 2006 až 2015 zobrazen na následujícím obrázku č. 23.

Jak již autorka uvedla dříve, výše zatížení daněmi z příjmů je závislá na sociálním zabezpečení a má opačnou tendenci vývoje. Tohoto faktu si lze všimnout i u vývoje daňové struktury Německa na obrázku č. 24. V období po ekonomické krizi daně z příjmů klesaly a dostaly se svým podílem dokonce pod hodnotu podílu daní ze zboží a služeb. Sociální zabezpečení mělo v celém sledovaném období posledních deseti let vždy nejvyšší podíl s průměrnou hodnotou 38,01 % na celkových daňových příjmech.

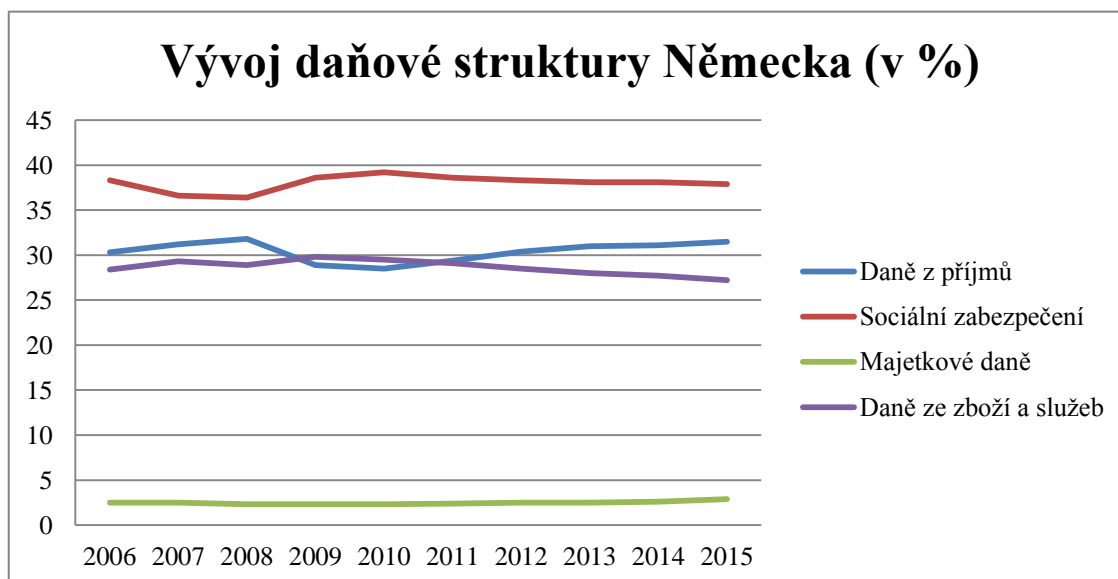
Naopak majetkové daně s průměrným podílem 2,48 % byly každý sledovaný rok nejmenší skupinou daňových příjmů.

Obrázek č. 23: Daňový mix Německa v roce 2015

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 24: Vývoj daňové struktury v Německu

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

9 Daňové zatížení Slovenské republiky

9.1 Přímé daně

Mezi přímé daně placené ve Slovenské republice patří daň z příjmů fyzických a právnických osob, daň z motorových vozidel. Dále se sem řadí místní daně, kterými je například daň ze psa nebo daň z užívání veřejného prostranství.

9.1.1 Daně z příjmů

Daně z příjmů jsou stejně jako v České republice upraveny dohromady Zákonem č. 595/2003 Z. z., o dani z příjmů.

Dani z příjmů fyzických osob podléhají čtyři skupiny příjmů, kterými jsou:

- příjmy ze závislé činnosti,
- příjmy z podnikání, pronájmu a použití díla a uměleckého výkonu,
- příjmy z kapitálového majetku,
- ostatní příjmy.

Základem daně je souhrn všech čtyřech skupin příjmů. Zákon stanovuje, které příjmy nejsou předmětem zdanění touto daní a které jsou osvobozeny nebo také slevy na dani. Nezdánitelné části jsou posuzovány jako porovnání základu daně s životním minimem. Na rozdíl od České republiky, kde je uplatňována sleva na dani na manžela nebo manželku, na Slovensku se v případě, že manžel nebo manželka nemá dostatečné příjmy, jedná o nezdanitelnou část základu daně. Sazba daně z příjmů fyzických osob je rozdělena do dvou skupin:

- 19 % pro osoby, které mají základ daně nižší než 176,8násobek životního minima,
- osoby, které tuto hranici přesáhnou, zdaní své příjmy sazbou 23 %.

Předmětem daně z příjmů právnických osob jsou příjmy zejména akciových společností, společností s ručením omezeným a družstev. Pro ostatní právnické osoby jsou stanovena samostatná nařízení, co je nebo není předmětem zdanění. Stejně jako u daně z příjmů fyzických osob lze v zákonu nalézt, co není předmětem nebo co je osvobozeno. Od zdaňovacího období, které začalo 1. ledna 2017 nebo později, došlo

ke snížení sazby daně z příjmů právnických osob z 22 % na 21 %. Za slevy na dani lze považovat například odpočet nákladů na výzkum a vývoj. (Zákon č. 595/2003 Z. z.)

9.1.2 Daň z motorových vozidel

Daň z motorových vozidel na Slovensku má velmi podobnou legislativní úpravu jako silniční daň v České republice. Předmětem daně jsou motorová a přípojná vozidla, která jsou evidována ve Slovenské republice a jsou používána k podnikání. Zákon dále uvádí osvobozená vozidla od této daně a vozidla, která vůbec nejsou předmětem. Stejně jako v České republice je základ daně pro osobní vozidla vyjádřen jako zdvihový objem motoru v cm^3 a pro užitková vozidla a autobusy se jedná o počet náprav a celkovou hmotnost. Sazby jsou určeny pro každou skupinu jako částka a je možné je snížit nebo zvýšit dle platných nařízení. Pokud se předpokládaná výše daně pohybuje k 1. lednu mezi 700 EUR až 8 300 EUR, má poplatník povinnost platit čtvrtletní zálohy. V případě, že je předpokládaná výše daně vyšší než 8 300 EUR, poplatník je povinen platit měsíční zálohy. Pokud je předpokládaná daňová povinnost nižší než 700 EUR nebo vznikne daňová povinnost až v průběhu kalendářního roku, zálohy se neplatí. (Zákon č. 361/2014 Z. z.)

9.2 Nepřímé daně

9.2.1 Daň z přidané hodnoty

Ve Slovenské republice může prodej zboží a poskytování služeb podléhat dvěma výším sazbám. Základní sazba je ve výši 20 % ze základu daně a je používána pro většinu zdanitelných plnění. Snížená sazba je stanovena na 10 % a všechna plnění, která podléhají této sazbě, jsou uvedena v příloze č. 7 příslušného zákona. Patří sem například většina základních potravin, farmaceutické výrobky, knihy nebo také vozíky pro tělesně postižené osoby. (Zákon č. 222/2004 Z. z.)

9.2.2 Spotřební daně

Spotřební daně jsou harmonizovány s předpisy Evropské unie, tudíž se ve Slovenské republice vybírají z piva, lihu, vína, minerálních olejů, tabákových výrobků, elektřiny, uhlí a zemního plynu. Každou spotřební daň upravuje na Slovensku samostatný zákon.

9.3 Příspěvky na sociální pojištění

Ve Slovenské republice se sociální pojištění dělí na dvě hlavní pojištění, sociální a zdravotní. Sociální pojištění odvádí zaměstnavatel za zaměstnance do Sociální pojišťovny a tato částka je již konečná. Zatímco zdravotní pojištění je placeno zálohově zdravotním pojišťovnám a po uplynutí kalendářního roku se provádí roční zúčtování. Sazby pro výpočet sociálního a zdravotního pojištění v roce 2017 jsou uvedeny v následující tabulce č. 6.

Tabulka č. 6: Sazby sociálního pojistného ve Slovenské republice

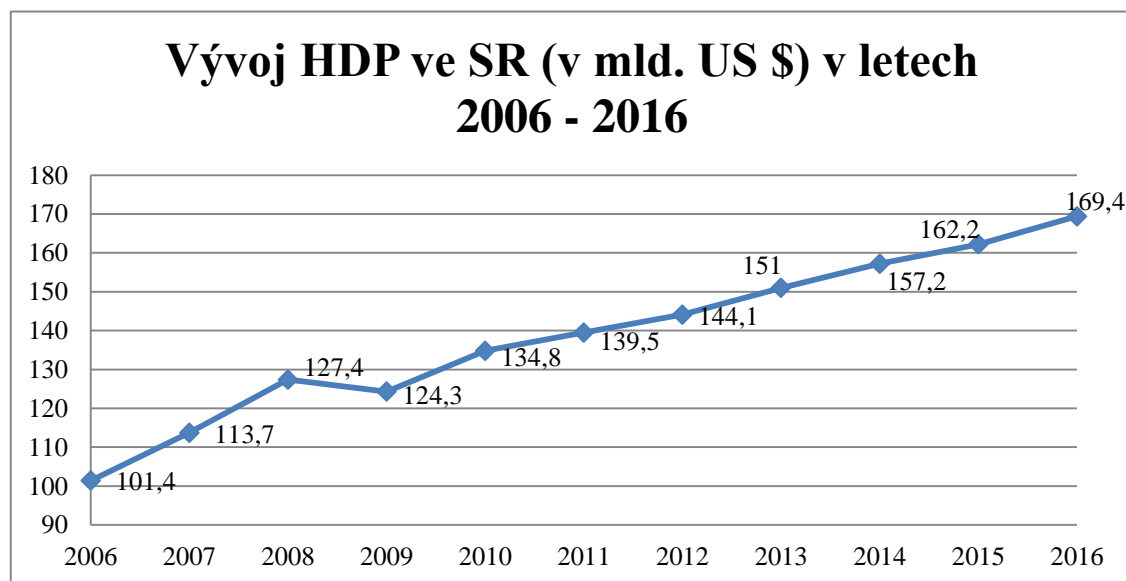
Příspěvek	Sazba zaměstnavatel (%)	Sazba zaměstnanec (%)
Sociální pojištění – z toho:	25,2	9,4
• Nemocenské pojištění	1,4	1,4
• Důchodové pojištění	14	4
• Invalidní pojištění	3	3
• Na nezaměstnanost	1	1
• Garanční pojištění	0,25	-
• Úrazové pojištění	0,8	-
• Rezervní fond solidarity	4,75	-
Zdravotní pojištění	10	4

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle Podnikajte.sk, 2016

Pokud se jedná o zaměstnance se zdravotním postižením, sazba zdravotního pojištění je snížena na polovinu, tzn. na 5 % u zaměstnavatele a na 2 % u zaměstnance. (Podnikajte.sk, 2016)

9.4 Hrubý domácí produkt Slovenské republiky

Obrázek č. 25: Vývoj HDP ve Slovenské republice v letech 2006 – 2016

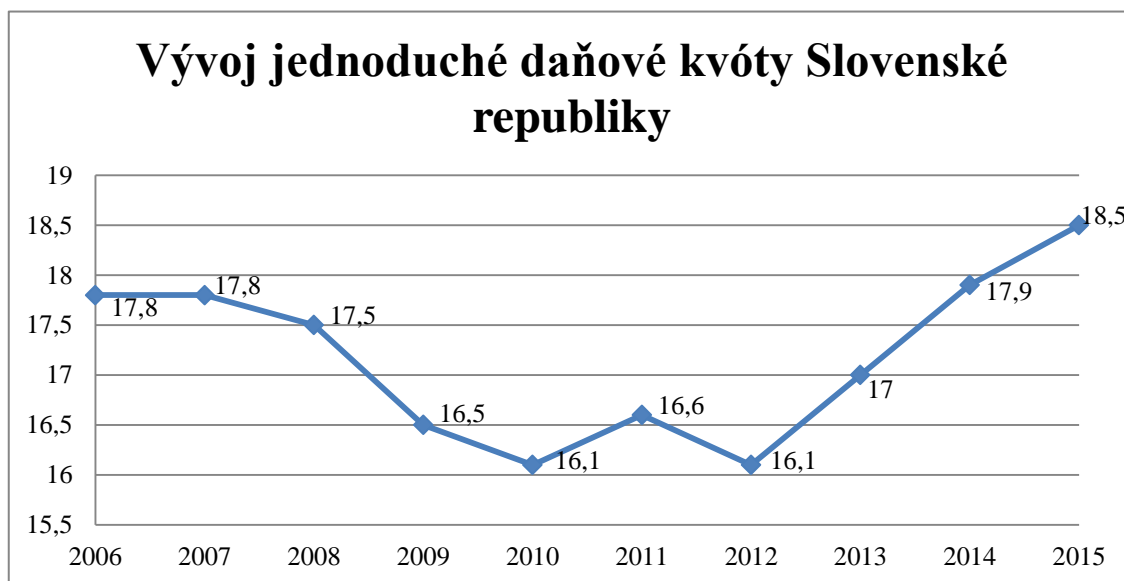

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Slovenská republika stejně jako ostatní země pocítila pokles HDP v důsledku celosvětové ekonomické krize, ale od roku 2009 dochází k mírnému meziročnímu růstu. V roce 2016 ekonomika Slovenské republiky vyprodukovala výrobky a služby v hodnotě 169,4 mld. amerických dolarů.

9.5 Jednoduchá daňová kvóta

Obrázek č. 26: Vývoj jednoduché daňové kvóty ve Slovenské republice

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Vývoj jednoduché daňové kvóty Slovenské republiky za posledních deset let, co jsou známy hodnoty, jedná se tedy o období 2006 až 2015, je kolísavý. V letech 2006 a 2007 byla hodnota jednoduché daňové kvóty shodná ve výši 17,8 %. Následující tři roky daňové zatížení obyvatel klesalo, v roce 2011 došlo k mírnému nárůstu a poté na dobu jednoho období zase kleslo. Od roku 2012 do roku 2015 se jednoduchá daňová kvóta Slovenska výrazně zvýšila, ale stále jí ze všech zemí OECD patří společně s Koreou nejnižší hodnota.

9.6 Složená daňová kvóta

Obrázek č. 27: Vývoj složené daňové kvóty ve Slovenské republice

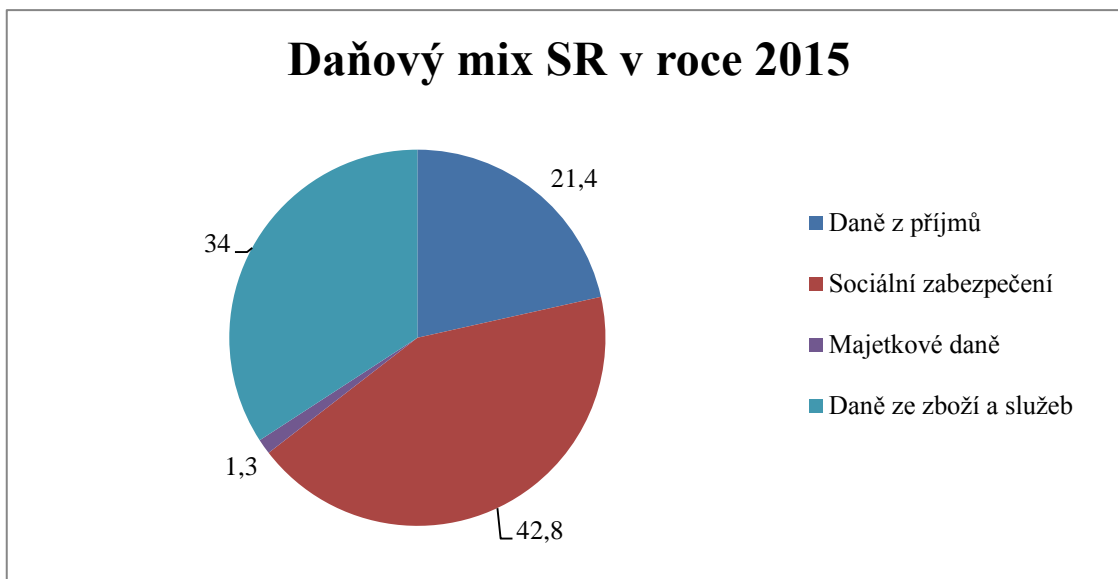

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Vývoj složené daňové kvóty Slovenské republiky ve sledovaném období téměř odpovídá vývoji kvóty jednoduché. Obrázek č. 27 ukazuje, že v letech 2006 až 2009 hodnota mírně klesala, poté se tempo meziročního poklesu zvýšilo. Tento stav ale trval jen jedno období a v roce 2011 byla hodnota opět vyšší. V roce 2012 hodnota daňového zatížení včetně sociálního pojistného klesla na hodnotu 28,4 %. Do roku 2015 již ale zaznamenala jen značný meziroční nárůst a dosáhla hodnoty 32,3 %.

Obrázek č. 28 znázorňující podíl jednotlivých daňových příjmů na příjmech celkových ukazuje, že ve Slovenské republice jsou vybírány vysoké příspěvky na sociální zabezpečení, z celkových příjmů se v roce 2015 jednalo o 42,8 %. Druhou největší skupinou odvedených daní byly daně ze zboží a služeb. Daně z příjmů činily 21,4 % a majetkové daně stejně jako u ostatních sledovaných zemí zabírají pouze nepatrný podíl, v případě Slovenské republiky se jedná o 1,3 %.

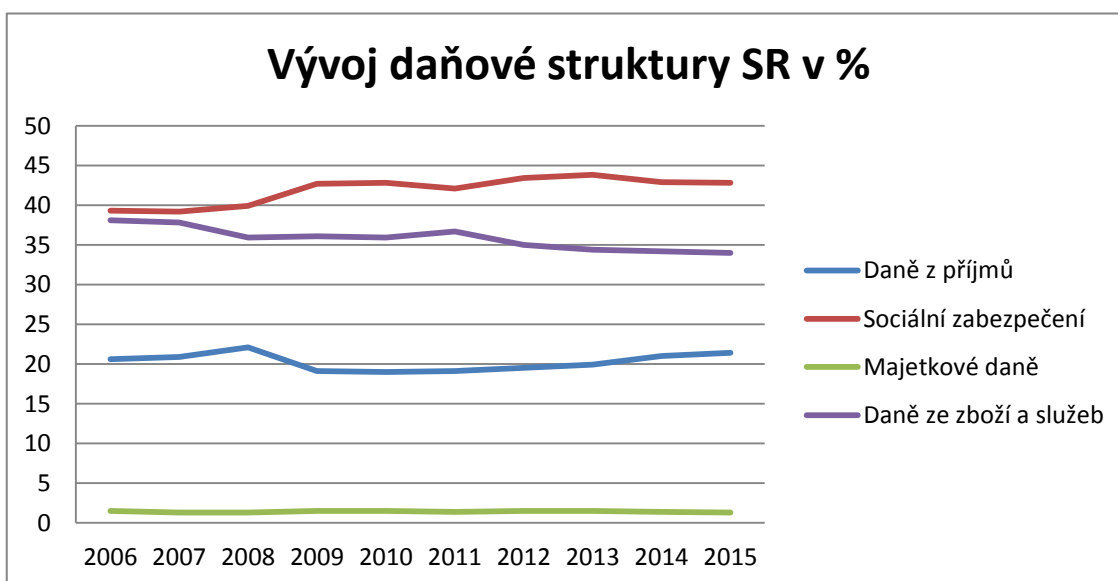
Obrázek č. 28: Daňový mix Slovenské republiky v roce 2015

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Na následujícím obrázku č. 29 je vyobrazen vývoj daňové struktury Slovenské republiky v čase, konkrétně se jedná o období 2006 – 2015. Lze si opět všimnout, že příspěvky na sociální zabezpečení a daně z příjmů mají opačný trend vývoje. V období ekonomické krize došlo k poklesu daní z příjmů a daní ze zboží a služeb. Ve všech sledovaných letech majetkové daně dosahovaly velmi nízkých hodnot, v průměru se jednalo o hodnotu podílu 1,42 %.

Obrázek č. 29: Vývoj daňové struktury ve Slovenské republice

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017 dle OECD.Stat, 2017

10 Porovnání daňového zatížení výše uvedených zemí

10.1 Porovnání posledních známých hodnot jednoduché kvóty

Pokud jsou státy porovnány pomocí jednoduché daňové kvóty, v roce 2015 dosáhla nejnižší hodnoty 18,5 % Slovenská republika. Občané České republiky na daních odvedli pouze o 0,5 % procenta více, tedy 19 %. Nejvyšší daňové zatížení, pokud se do výpočtu nezahrnou platby na sociální pojistné, vykazala Francie, která i v předchozích letech jako jediná ze sledovaných zemí přesáhla průměr zemí OECD. Německo se pohybuje mírně pod tímto průměrem, v roce 2015 bylo prostřednictvím veřejných rozpočtů přerozděleno 22,9 % hrubého domácího produktu.

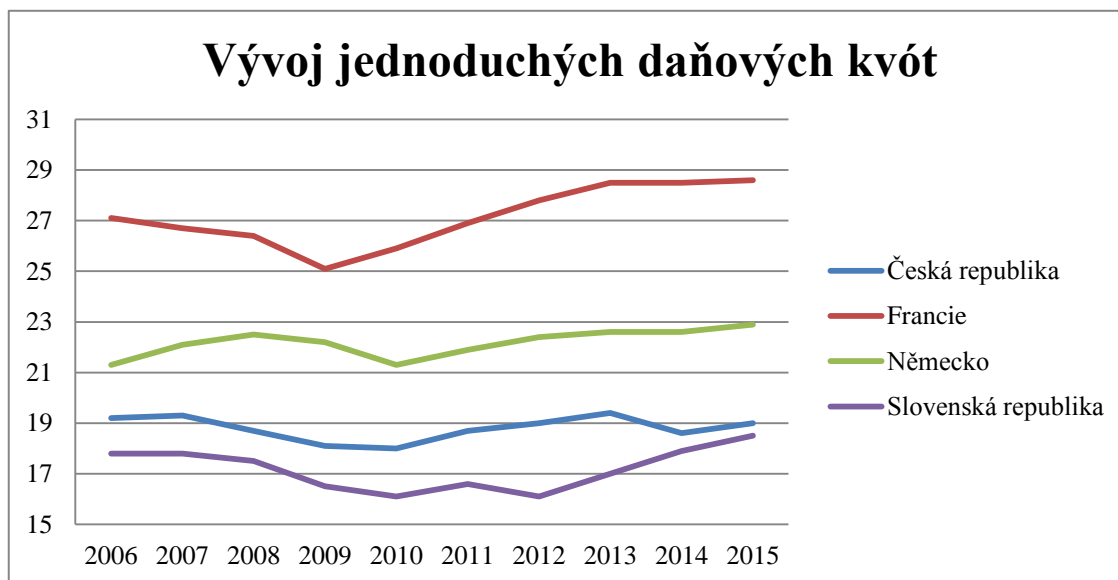
10.2 Porovnání posledních známých hodnot složené kvóty

Přestože na celkových daňových příjmech dosahují příspěvky na sociální zabezpečení ve Slovenské republice vysoké hodnoty, stále pořád má nejnižší daňové zatížení ze sledovaných zemí i v případě použití složené kvóty. V roce 2015 byla její hodnota 32,3 %, což je hodnota nižší než průměr všech zemí OECD, který byl pro rok 2015 34,3 %. Česká republika, která se v případě použití jednoduché kvóty pro mezinárodní srovnání, řadí mezi země s nejnižší hodnotou, v případě složené kvóty se blíží průměrným hodnotám zemí OECD. Konkrétně se v roce 2015 u ČR jednalo o 33,5 %. Zbylé dvě sledované země se hodnotami pohybují nad tímto průměrem. Německo je ze sledovaných čtyř zemí shodně na druhém místě, když daňové zatížení jeho občanů činilo v roce 2015 36,9 %. Francie se řadí mezi země s nejvyšším daňovým zatížením, téměř 50 % hrubého domácího produktu, konkrétně 45,5 %, bylo přerozděleno pomocí veřejných rozpočtů. Francie jako jedna z mála všech zemí OECD a jako jediná ze čtyř sledovaných zemí vykazuje daňové příjmy ve skupinách daně z mezd a pracovních sil a ostatní daně. Jedná se o kategorie 3000 a 6000, pokud členíme daně dle principů organizace OECD.

10.3 Vývoj jednoduché kvóty sledovaných zemí

Obrázek č. 30 zobrazuje vývoj daňového zatížení dle vzorce jednoduché daňové kvóty ve všech sledovaných zemích za posledních deset let, co jsou hodnoty známy, tedy za období od roku 2006 do roku 2015. Ve všech obdobích si země drží stejné pořadí, Francie zaujímá první místo s nejvyšším daňovým zatížením, následuje Německo a Česká republika. Slovenská republika se hodnotami v posledních letech velmi přiblížila České republice. Francie má z těchto čtyř porovnávaných zemí nejvyšší sazbu pro zdanění příjmů právnických osob a také nejvyšší podíl majetkových daní na celkových daňových příjmech, což značně ovlivňuje výši tohoto ukazatele. Ve Francii a v Německu se příjmy fyzických osob zdaňují progresivně a hodnoty sazeb se pohybují na podobných hodnotách. Nejnižší sazba je v současné době v České republice, ve Slovenské republice v roce 2013 zavedli zvýšenou sazbu 23 % pro fyzické osoby, pokud příjem přesáhne stanovený násobek životního minima a také byla zavedena samostatná sazba pro daň z příjmů právnických osob ve výši 23 %. Původně byla jednotná sazba pro fyzické a právnické osoby ve výši 19 %, tento fakt způsobil růst podílu daní z příjmů a zvýšení daňového zatížení obyvatel Slovenské republiky.

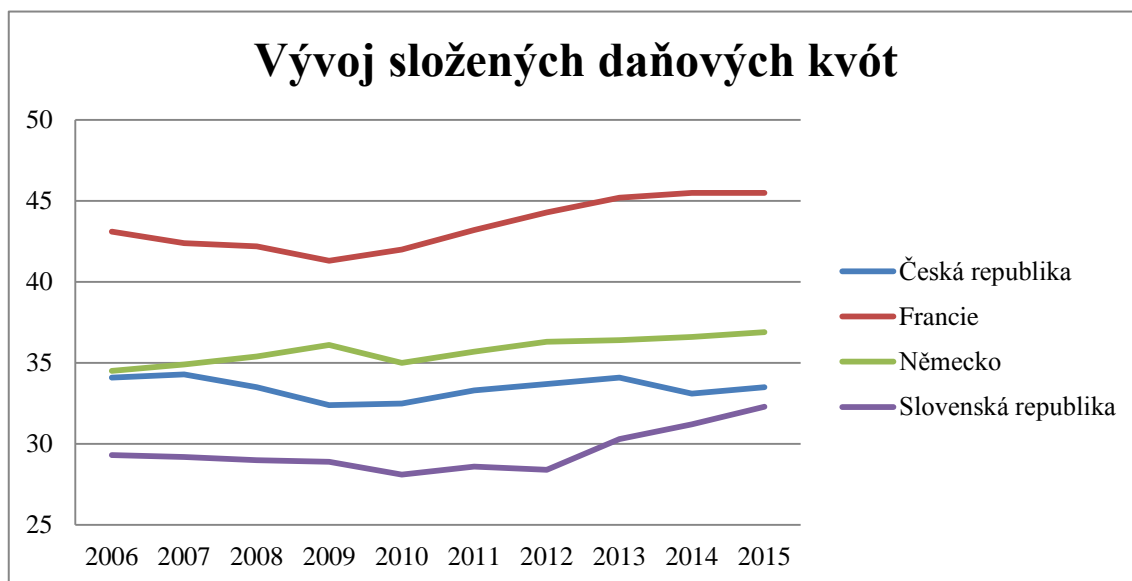
Obrázek č. 30: Vývoj jednoduchých daňových kvót vybraných čtyř zemí

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

10.4 Vývoj složené kvóty sledovaných zemí

Obrázek č. 31: Vývoj složených daňových kvót vybraných čtyř zemí

Zdroj: Vlastní zpracování, 2017, dle OECD.Stat, 2017

Obrázek č. 31 řeší vývoj složených daňových kvót a je velmi obdobný jako vývoj kvót jednoduchých. Všechny čtyři sledované země totiž vykazují velmi vysoký podíl příjmů ze sociálního zabezpečení na celkových daňových příjmech státu. Hodnoty sociálního zabezpečení se pohybují mezi 37,1 % a 43,3 %, což je malé rozpětí na to, aby zamíchalo pořadím vybraných zemí, co se týká složené kvóty oproti jednoduché.

10.5 Vývoj daňové struktury

U všech sledovaných zemí, co se týká vývoje daňové struktury, došlo v období ekonomické krize k poklesu daní z příjmů. Francie, Německo i Slovenská republika potvrzují vývojem daňového mixu fakt, že v případě zvýšení plateb na sociální zabezpečení se sníží odvody daní z příjmů, jelikož je sociální pojistné odčitatelnou položkou od základu daně pro zdanění zisků korporací, tím pádem se kromě základu daně sníží také daňová povinnost. Ve všech porovnávaných zemích dosahuje nejvyššího podílu na celkových daňových příjmech sociální zabezpečení a nejnižšího majetkové daně.

Závěr

Tato bakalářská práce se věnovala daňové kvótě jako ukazateli pro zhodnocení daňového zatížení vybraných zemí, což bylo také hlavním cílem práce. Pro splnění všech cílů bylo nejdříve třeba vymezit vybrané aspekty z oblasti veřejných financí. Ve druhé kapitole se autorka zabývala základními pojmy z daňové teorie, třetí kapitola byla věnována hrubému domácímu produktu a způsobům jeho výpočtu. Po vysvětlení těchto pojmů, které je nutné znát pro výpočet daňové kvóty, autorka ve čtvrté kapitole vysvětlila ukazatel daňová kvóta a jednotlivé možnosti výpočtu. Problematika mezinárodního srovnávání pomocí daňové kvóty byla popsána samostatně v páté kapitole. V šesté až deváté kapitole se již autorka zabývala daňovým zatížením konkrétních zemí, pro účely této práce byla vybrána Česká republika, Francie, Německo a Slovenská republika. Nejdříve bylo nutné dle právních předpisů jednotlivých zemí analyzovat jejich daňový systém, dále autorka pro každou zemi vytvořila graf vývoje hrubého domácího produktu. Na konci každé kapitoly byl zhodnocen vývoj jednoduché a složené daňové kvóty dané země v období od roku 2006 do roku 2015, dále autorka popsala vývoj daňové struktury ve stejném období a pomocí grafů vyjádřila podíly jednotlivých daňových příjmů na příjmech celkových v roce 2015. Poslední kapitola se zabývala shrnutím zjištěných skutečností a porovnáním vybraných čtyř zemí.

Francie potvrdila svou pověst, že její obyvatelé jsou do velké míry daňově zatěžováni, když dosáhla nejvyšších hodnot blížících se téměř k 50 % u složené daňové kvóty, Německo se se svými hodnotami pohybuje blízko průměru zemí OECD. Slovenská republika byla vybrána kvůli společné historii s Českou republikou a hodnoty daňového zatížení jsou velmi blízké, což autorka přisuzuje právě historickému vývoji, státy po rozdělení vycházely z dřívější společné daňové politiky a právních předpisů.

Tato bakalářská práce by měla přiblížit jednu z nejlepších možností mezinárodního srovnávání pomocí daňové kvóty a uvedené poznatky v této práci by měly být srozumitelné taktéž lidem, kteří se nezabývají problematikou z oblasti daní.

Na úplný závěr je třeba napsat, že daně se neustále mění. Může se jednat o změny, které jsou celkem časté, takovýmito změnami jsou např. zvýšení či snížení sazeb, změna daňových zvýhodnění a slev apod. Poté jsou zde méně často se vyskytující změny, kterou může být zrušení daní nebo naopak zavedení daní nových.

Seznam tabulek

Tabulka č. 1: Přehled minimálních daní ve Francii

Tabulka č. 2: Sazby daně z příjmu fyzických osob ve Francii

Tabulka č. 3: Sazby sociálního pojistného ve Francii

Tabulka č. 4: Sazby daně z příjmů fyzických osob v Německu

Tabulka č. 5: Sazby sociálního pojistného v Německu

Tabulka č. 6: Sazby sociálního pojistného ve Slovenské republice

Seznam obrázků

- Obrázek č. 1: Vývoj státního rozpočtu ČR v letech 2006 - 2016
- Obrázek č. 2: Sazby daně
- Obrázek č. 3: Vývoj HDP ČR v letech 2006 - 2015
- Obrázek č. 4: Vývoj HDP na 1 obyvatele (v US \$) ve vybraných zemích
- Obrázek č. 5: Vzorec jednoduché daňové kvóty
- Obrázek č. 6: Vzorec složené daňové kvóty
- Obrázek č. 7: Vzorec konsolidované daňové kvóty
- Obrázek č. 8: Přímé daně v České republice
- Obrázek č. 9: Nepřímé daně v České republice
- Obrázek č. 10: Vývoj HDP v ČR v letech 2006 – 2016
- Obrázek č. 11: Vývoj jednoduché daňové kvóty v ČR
- Obrázek č. 12: Vývoj složené daňové kvóty v ČR
- Obrázek č. 13: Daňový mix ČR v roce 2015
- Obrázek č. 14: Vývoj daňové struktury v České republice
- Obrázek č. 15: Vývoj HDP ve Francii v letech 2006 – 2016
- Obrázek č. 16: Vývoj jednoduché daňové kvóty ve Francii
- Obrázek č. 17: Vývoj složené daňové kvóty ve Francii
- Obrázek č. 18: Daňový mix Francie v roce 2015
- Obrázek č. 19: Vývoj daňové struktury ve Francii
- Obrázek č. 20: Vývoj HDP V Německu v letech 2006 – 2016
- Obrázek č. 21: Vývoj jednoduché daňové kvóty v Německu
- Obrázek č. 22: Vývoj složené daňové kvóty v Německu
- Obrázek č. 23: Daňový mix Německa v roce 2015
- Obrázek č. 24: Vývoj daňové struktury v Německu

Obrázek č. 25: Vývoj HDP ve Slovenské republice v letech 2006 – 2016

Obrázek č. 26: Vývoj jednoduché daňové kvóty ve Slovenské republice

Obrázek č. 27: Vývoj složené daňové kvóty ve Slovenské republice

Obrázek č. 28: Daňový mix Slovenské republiky v roce 2015

Obrázek č. 29: Vývoj daňové struktury ve Slovenské republice

Obrázek č. 30: Vývoj jednoduchých daňových kvót vybraných čtyř zemí

Obrázek č. 31: Vývoj složených daňových kvót vybraných čtyř zemí

Seznam použité literatury

Seznam knižních zdrojů

FASSMANN, Martin. *Stínová ekonomika a práce na černo*. Praha: Sondy, s. r. o., 2007. ISBN 978-80-86846-21-7

HAMERNÍKOVÁ, Bojka., MAAYTOVÁ, Alena. *Veřejné finance*. 2. aktualizované vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010. ISBN 978-80-7357-497-0

HEJDUKOVÁ, Pavlína. *Veřejné finance - teorie a praxe*. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-298-4

HRSTKOVÁ DUBŠEKOVÁ, Lenka. *Daňový řád*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015. ISBN 978-80-7478-696-9

KADERÁBKOVÁ, Anna., ŽDÁREK, Václav. *Makroekonomická analýza*. Praha: Vysoká škola ekonomie a managementu, 2006. ISBN 9788086730059

KUBÁTOVÁ, Květa. *Daňová teorie a politika*. 4. aktualizované vydání, Praha: ASPI, 2006. ISBN 80-735-7205-2

KUBÁTOVÁ, Květa. *Issues of Tax Burden Measuring Using Tax Quota*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, o.p.s., 2009. ISSN 1802-792X

LÁCHOVÁ, Lenka. *Daňové systémy v globálním světě*. Praha: ASPI, 2007. ISBN 978-80-7357-320-1

PAVELKA, Tomáš. *Makroekonomie - základní kurz*. Slaný: MELANDRIUM, 2006. ISBN 80-86175-45-6

PEKOVÁ, Jitka. *Veřejné finance*. Praha: CODEX Bohemia, s. r. o., 1999. ISBN 80-85963-88-4

PEKOVÁ, Jitka. *Veřejné finance – úvod do problematiky*. 4. aktualizované a rozšířené vydání, Praha: ASPI, 2008. ISBN 978-80-7357-358-4

SEIDLOVÁ-ŠULCOVÁ, Marta., KUKALOVÁ, Gabriela., MORAVEC, Lukáš. *Daňová soustava*. Praha: Česká zemědělská univerzita, 2014. ISBN 978-80-2132-451-0

ŠIROKÝ, Jan. a kol. *Daňové teorie s praktickou aplikací*. Praha: C. H. Beck, s. r. o., 2008. ISBN 978-80-7400-005-8

ŠIROKÝ, Jan. *Daně v Evropské unii*, 6. aktualizované a přepracované vydání, Praha: Linde Praha, 2013. ISBN 978-80-7201-925-0

ŠIROKÝ, Jan. *Základy daňové teorie s praktickými příklady*. 2. aktualizované vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016. ISBN 978-80-7552-315-0

VANČUROVÁ, Alena., LÁCHOVÁ, Lenka. *Daňový systém ČR*. 13. aktualizované vydání, Praha: 1. VOX a.s., 2016. ISBN 978-80-87480-44-1

VEBER, Jaromír., SRPOVÁ, Jitka. a kol. *Podnikání malé a střední firmy*. 3. aktualizované a doplněné vydání, Praha: Grada Publishing, a. s., 2012. ISBN 978-80-247-4520-6

WAWROSZ, Petr. a kol. *Makroekonomie základní kurz*. Praha: Eupress, 2012. ISBN 978-80-7408-059-3

ŽÁK, Milan a kol. *Velká ekonomická encyklopedie*. 2. rozšířené vydání, Praha: Linde, 2002. 887 s. ISBN 80-7201-381-5

Seznam internetových zdrojů

BusinessInfo.cz: Oficiální portál pro podnikání a export [online]. 2013 [cit. 17.3.2017]
Dostupné z: <http://www.businessinfo.cz/cs/clanky/ekologicke-dane-3532.html>

BusinessInfo.cz: Oficiální portál pro podnikání a export [online]. 2016 [cit. 17.3.2017]
Dostupné z: <http://www.businessinfo.cz/cs/clanky/francie-zakladni-charakteristika-teritoria-19012.html#sec7>

BusinessInfo.cz: Oficiální portál pro podnikání a export [online]. 2017 [cit. 1.4.2017]
Dostupné z: <http://www.businessinfo.cz/cs/clanky/nemecko-zakladni-charakteristika-teritoria-19041.html#sec7>

Česká správa sociálního zabezpečení [online]. 2016 [cit. 17.3.2017] Dostupné z:
<http://www.cssz.cz/cz/pojistne-na-socialni-zabezpeni/vyse-a-platba-pojistneho/sazba-pojistneho.htm>

Finance.cz [online]. 2016 [cit. 17.3.2017] Dostupné z: <http://www.finance.cz/dane-a-mzda/dph-a-spotrebni-dane/dph/>

Finance.cz [online]. 2017 [cit. 17.3.2017] Dostupné z: <http://www.finance.cz/dane-a-mzda/mzda/odvody-socialniho-a-zdravotniho-pojisteni/zamestanec-socialni-pojisteni/>

IMACC: RATGEBER FÜR FINANZEN, STEUERN & GEHALT [online]. 2017 [cit. 1.4.2017] Dostupné z: <https://www.imacc.de/kirchensteuersatz-pauschale-kirchensteuer-prozentsatz/>

Informační systém VŠFS [online]. 2012 [cit. 17.3.2017] Dostupné z: https://is.vsfs.cz/el/6410/leto2012/N_DTP_B/Danova_kvota_a_Giniho_index.pdf

JDN [online]. 2016a [cit. 26.3.2017] Dostupné z: <http://www.journaldunet.com/management/direction-generale/1029155-le-plafond-de-la-securite-sociale-2016-montants-horaire-mensuel-et-annuel/>

JDN [online]. 2016b [cit. 26.3.2017] Dostupné z: <http://www.journaldunet.com/management/ressources-humaines/1110948-charges-sociales-en-2017-les-taux-et-les-assiettes-des-cotisations/>

JDN [online]. 2017 [cit. 26.3.2017] Dostupné z: <http://www.journaldunet.com/patrimoine/pratique/finances-personnelles/impots/17976/irpp-definition-calcul-et-bareme.html>

LeParticulier.fr [online]. 2017 [cit. 26.3.2017] Dostupné z: http://www.leparticulier.fr/jcms/c_57197/isf-seuil-et-bareme

Lohn-Info [online]. 2017 [cit. 5.4.2017] Dostupné z: <http://www.lohn-info.de/sozialversicherungsbeitraege2017.html>

Ministerstvo financí České republiky [online]. 2011 [cit. 17.3.2017] Dostupné z: <http://www.mfcr.cz/cs/o-ministerstvu/sluzby-verejnosti/informacni-kancelar/seznam-podanych-zadosti/2011/zadost-o-poskytnuti-informaci-podle-zako-9047>

Ministerstvo financí České republiky [online]. 2015 [cit. 7.3.2017] Dostupné z: <http://www.mfcr.cz/cs/legislativa/legislativni-dokumenty/2015/vladni-navrh-zakona-o-statnim-rozpoctu-c-22736>

Ministerstvo financí České republiky [online]. 2017 [cit. 10.3.2017] Dostupné z: <http://www.mfcr.cz/cs/aktualne/tiskove-zpravy/2017/stat-v-roce-2016-hospodaril-s-rekordnim-27109>

Ministerstvo zdravotnictví České republiky [online]. 2012 [cit. 17.3.2017] Dostupné z: http://www.mzcr.cz/Cizinci/obsah/zdravotni-pece-hrazena-z-verejneho-zdravotniho-pojisteni_2628_22.html

Podnikajte.sk [online]. 2016 [cit. 8.4.2017] Dostupné z: <https://www.podnikajte.sk/dane-a-uctovnictvo/c/3027/category/socialne-a-zdravotne-odvody/article/odvody-zamestnanec-zamestnavatel-2017.xhtml>

TVA Calc [online]. 2017 [cit. 26.3.2017] Dostupné z: <https://www.tvacalc.com/info/21/Taux-de-TVA.html>

Velvyslanectví České republiky v Paříži [online]. 2016 [cit. 17.3.2017] Dostupné z: http://www.mzv.cz/paris/cz/obchod_a_ekonomika/obchod_a_podnikani_ve_francii/dane/index.html

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky [online]. 2015a [cit. 17.3.2017] Dostupné z: <https://www.vzp.cz/platci/informace/povinnosti-platcu-metodika/osvc/osvc-zalohy-na-pojistne>

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky [online]. 2015b [cit. 17.3.2017] Dostupné z: <https://www.vzp.cz/platci/informace/stat>

Seznam legislativy

Code général des impôts, Version consolidée au 8 avril 2017 [Daňový řád]

Einkommensteuergesetz ze dne 16.10.1934, ve znění pozdějších předpisů [Zákon o dani z příjmů fyzických osob]

Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz ze dne 17.4.1974, ve znění pozdějších předpisů [Zákon o dani dědické a darovací]

Gewerbsteuergesetz ze dne 1.12.1936, ve znění pozdějších předpisů [Zákon o živnostenské dani]

Körperschaftsteuergesetz ze dne 31.8.1976, ve znění pozdějších předpisů [Zákon o dani z příjmů právnických osob]

Kraftfahrzeugsteuergesetz ze dne 21.12.1927, ve znění pozdějších předpisů [Zákon o dani z motorových vozidel]

Zákonné opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí

Zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění

Zákon č. 16/1993 Sb., o dani silniční

Zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění

Zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla)

Zákon č. 222/2004 Z. z., o dani z přidané hodnoty

Zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí

Zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí

Zákon č. 361/2014 Z. z., o dani z motorových vozidel a o změně a doplnění některých zákonů

Zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů

Zákon č. 595/2003 Z. z., o dani z příjmů

Abstrakt

ROZHOŇOVÁ, Andrea. *Daňová kvóta jako nástroj k měření daňového zatížení*.
Bakalářská práce. Plzeň: Fakulta ekonomická ZČU v Plzni, 81 s., 2017

Klíčová slova: daňová kvóta, daňové zatížení, daňový systém, daň, komparace, Česká republika, Francie, Německo, Slovenská republika

Tato bakalářská práce se zabývá daňovým zatížením čtyř vybraných zemí, kterými je Česká republika, Francie, Německo a Slovenská republika. Hlavním cílem práce je zhodnotit daňové zatížení těchto zemí pomocí ukazatele daňová kvóta. V první části jsou vysvětleny základní teoretické poznatky týkající se veřejných financí, daní a hrubého domácího produktu. Dále je vysvětlen pojem daňová kvóta a způsoby jejího výpočtu. Druhá část práce je zaměřena na analýzu daňových systémů vybraných zemí dle platných právních předpisů a zhodnocení daňového zatížení těchto zemí. V závěrečné části je provedena komparace zjištěných hodnot jednoduché a složené daňové kvóty všech čtyř zemí.

Abstract

ROZHOŇOVÁ, Andrea. *Tax Burden Measuring Using Tax Quota*. Bachelor thesis. Pilsen: Faculty of Economics, University of West Bohemia in Pilsen, 81 p., 2017

Key words: tax quota, tax burden, taxation system, tax, comparison, Czech Republic, France, Germany, Slovak Republic

This Bachelor thesis deals with tax burden of four selected countries, namely the Czech Republic, France, Germany and the Slovak Republic. The primary aim of the thesis is to evaluate the tax burden of those countries using tax quota indicator. The first section explains the basic theoretical knowledge of public finance, taxation and gross domestic product. Then there is explained the concept of tax quota and the ways of calculating it. The second part of the thesis focuses on the analysis of tax systems in selected countries in accordance with the applicable laws and evaluation of the tax burden in these countries. There is carried out a comparison of the discovered values of the simple and compound tax quota of all four countries in the final part of the thesis.